

W

மீட்டித் தராமல் செய்தல் தவறு

சிந்த கைங்கர்ய நன்கொடைத் திட்டம்

மீனவர்களை எம்மத்தின் சிறப்பினையும், எம்மெரு
புது நகரத்தின் ஏற்றத்தையும், அழகான
சூழலையும், அழகியையும், அழகியாகக்
கொண்டிருக்கும் மக்களிடையே பரப்பும்
சிறிய பன்னியப் பரிசுமான கடமையாகக் கொண்டு
கொண்டிருக்கிற ஆரம்பிக்கப்பட்டது "அழகிய
அழகிய நகரம்"

நாடுபெரும் கவி இராம குந்தநதீ, நாஸ்திகம் பற்றி
பெரியோர் குறைபாடு காட்டாமல் பொய்தன
பெரிதாம் செய்து கொண்டு ஏற்பட்டிருந்த மூசு
யூதர், கிறிஸ்தவர்களைப் போல காணத்தை நம்
பெரியோர் தோடிக் கிப்பிட்டு மக்கள மட்டுமே வாச
பகரானுடைய கற்பனை துணையினைப் பற்றி
நாடுபெரும் மரபுபெற்றுப் பெரிய மனமாத பரிமாசம்

இவ்விய பணியைச் சொந்த ஆள்களாக ஆட வாகாது. அந்த நிலையம் சடதவருட பகவது பக வதாகன அபிந்த வொறியாது. இதிகாதுட ஆழ்வா கள குருளிச் செபவசனையம், ஆசாபயாகள அபிந டெய்சினையம் அடிப்படையாசக கோண்ட 16 திரததங கள வெளிமிடப்படவுள்ளன

இந்நிலையில் நாட்டின் தீவிர டரபதப்படுத்த
உரை வெளியிட்டது, தற்கால, எதிர்காலச் சந்ததி
பிள்ளைகளுக்கும் பூர்வீகவண்ப எம்பததிறதும் பேருதவைய
பெருத்தெரிமொளும் பாபகாபக பாகா சீரொசனெரிப
பததிறிணங்க கிரந்த கைங்காய நனகொடைத் திட்ட
புரம்பிககபப-௦௭௭து

தற்காலம் காசித் வீதியும் அசக்க கூரியும் உயர்ந்திருக்கும் நிலைமையில் நாலாயிர திவ்ய பரபரத்ததின மூலம் (பாசுரங்கள்) மட்டும் புத்தகமாக வெளியிட அடக்க விலையாக ரூபாய் 75 வரை ஆகலாம். ஆனால் திவ்ய பரபரத்ததின மூலமும் உரையும் சேர்த்து வெளியிடுவதென்றால் சட்டா 4 மடங்கு பக்கங்கள் அதிகமாகி, ஒரு புத்தகத்

(தொடர்ச்சி 3-ம் பக்கம் அட்டை பாகாக)

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

தசாவதாரத் தத்துவங்கள்

ஆசிரியர் .

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் Accn.

A. ஸ்ரீராமலு தேசிகன்

(ஆசிரியர்: கோதை தமிழ் அமுதம்,
கோதையும் கோவிந்தனும்)

ஆழ்வார்கள் அமுத நிலையம்

37, செளத் கூவம் ரோட்

கோமளேசுவரனபேட்டை, சென்னை-2

முதல் பதிப்பு . டிசம்பர், 1985

பதிப்புரிமை

ஸ்ரீலக்ஷ்மிநாராயண நாமாநுஜ தாசன

நூலின் விலை ரூ. 5

தபாற் செலவு 0-30

மற்ற விவரங்கட்கு

ஆழ்வார்கள் அமுத நிலையம்

37, சௌத் கூவம ரோட்

கோமளேசுவரன்பேட்டை, சென்னை-2

நவஜோதி அச்சகம்,

8, முகதருனனிசா பேகம் தெரு, சென்னை-2.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அடியேன் வீணைப் புற

(பதிப்புரை)

“அஹம் க்ருத்ஸ்தஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரளயஸ்ததா” (அகில உலகின் ஆக்கலுக்கும் அழித்தலுக்கும் நானே காரணமாவேன்) என்று பகவான் கண்ணென்பெருமான் கீதையில் திருவாய்மலர்ந்தருளியடிக், நலலோரைக் காககவும் தீயோரை அழிக்கவும் வேண்டி அனேக அவதாரங்களை எடுத்துள்ளேனென்னும் ரகசியத்தை அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்தருளினை பகவானின் ஒப்புயர்வற்ற அவதாரங்கள் மஹருஷிகள், தேவர்கள் துன்பங்களைப் போக்கி இன்புறுவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்டவையாயினும், மனித சமுதாயத்தின் நல்வாழ்விற்கும் கடைத்தேறுவதற்கும் காரணமாய் இருப்பதோடு ஜீவகோடிகளின் உஜ்ஜீவனத்திற்கும் அவசியமாயிருக்கிறது.

ஆதியத்தயில்லாத ஜகத் காரணனாயிருக்கும் பகவான் தன் அவதாரங்கள் பலபல வென்று கூறியபடியே, பேராயிரம் கொண்ட பெருமானாகிய ஸ்ரீமத் நாராயணனின் கல்யாண குணங்களைக் கூறும் அவதாரங்களும் கணக்கற்றவையென்று ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் அறுதியிட்டுக் கூறியுள்ளார்கள். ஆயினும், பொதுவாகத் திருமாலின் அவதாரங்கள் பதது என்று போற்றப்படுகின்றன.

தாய், தந்தையர்கள் தம மக்களின் நல்வாழ்வில் மட்டும்கருத்துள்ளவர்களா யிருப்பார்களா. ஆனால், பகவான் தான் படைத்த சகல ஜீவகோடிகளுக்கும் தாய், தந்தையாகவும், ஆசார்யன், காரணன், காரகன், இரக்ஷகன் என இவ்வாறு எல்லா வகையான சம்பந்தங்களும் உடையவனாக இருப்பதாலேயே ஜகதநாதனாயும் பரம்பொருளாயும் விளங்குகின்றான் மற்றும் சகல லோகங்களையும் ஜீவகோடிகளையும் காத்தருளும்பொருட்டுப் போற்றறருளிய ஒப்பற்ற அவதாரப் புருஷனாயும் இருக்கின்றான். இத்தகைய உயர்வற உயர் நலமுடைய பரம்பொருள் தன்மை ஸ்ரீமத் நாராயணன் ஒரு

வனுக்கே உண்டெனபது அவனுடைய அவதார விசேஷங்களிலிருந்து வெளிவரக் கூறினதுகொள்ளலாம்.

“தசாவதாரத் தத்துவங்கள்” எனனும் இக்கிரந்தம் பகவானின் கையாண குணங்களைப் போற்றும் அவதாரங்களை விளக்குவதாகும். பாரத பூமியில் பலவிடங்களில் பகவான்கணக்கற்ற அவதாரங்கள் புரிந்திருப்பினும் இப்பத்து அவதாரங்கள் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அதிலும் இந்நூலாசிரியர் ஸ்ரீமாத ஸ்ரீராமுலு தேசிகன் அவதாரங்களின் சரித்திரத் தைச் சுருக்கமாகவும், ஒவ்வொரு அவதாரத்தின் விசேஷமாகிய தத்துவத்தைத் தெளிவாகவும், உலக இயலுடனும் மானுட வாழ்க்கையுடனும் ஒப்பிட்டு விளக்கியிருக்கும் பாங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும் இதன் மூலம் மனித சமுதாயம் பகவானின் கையாண குணங்களை யறிந்து, அவற்றைப் பாடிப் பரவிப் பாவங்கள் நீங்கிக் கடைத்தேறுவதற்கு உறுதுணையாய் இருக்க முன்பதில் ஐயமில்லை.

“உபநதியாசங்களும் காலகோபங்களும் உபகாரம்; பகவத் சபந்தமான கிரந்தங்கள் மனித சமூகத்திற்கு மஹோபகாரம்” என்று பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராச் சாரியா ஸ்லாமி கூறியிருப்பது சேல, கலியின் கொடுமையால் வேதனைப்பட்டு இந்த இருளதரு மாவுலகில் மனதைக் கெடுக்கும் தப்பறியும் தாவடிகளையும், காதல் கதைகளையும், டொழுதுபோகும் பயனற்ற புத்தகங்களையும் படித்து, உள்க்கலங்கி வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிக்கொள்ளும் மனித சமுதாயத்திற்குத் தெளிந்த அறிவினையும் வாழ்க்கை நெறியையும் போதிக்கும் ‘தசாவதாரத் தத்துவங்கள்’ என்னும் இச்சிறு நூல் மிகவும் பயனுள்ளதாய் விளங்குகின்றது.

சங்கொடு சக்கரம் ஏதவும் தடக்கையன், பங்கயக் கண்ணனாகிய பரம்பொருளின் பெருமையைப் பாடும் இக்கிரந்தத்தை 16 வது வெளியீடாக வெளியிடுகின்றோம் ஆழ்வாராக அமுத நிலைப் கரந்தங்களை ஆரவமுடன் படிக்கும் பகவதன்பர்களும் ஏனையோரும் இச்சிறு நூலையும் அன்புடன் ஆதரித்து ஆரவணைவ பள்ளிகொண்ட அரங்கன் திருவருளுககுப் பாததிராகளாகப் பிராரத்திக்கின்றோம் நமஸ்காரம்.

அடியேன தாஸாநுதாஸன்

ஸ்ரீலக்ஷ்மி நாராயண ராமா நுஜ தாஸன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமத் பரம ஹம்ஸேத்யாதி

ஸ்ரீபெரும்பூதூர்

ஸ்ரீ வரத யதிராஜ ஜீயர்,

யதிராஜ ஜீயர் மடம,

ஸ்ரீபெரும்பூதூர் - 602105

மங்களாசாஸனம்

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீமாத் A. ஸ்ரீராமுலு தேசிகள் அவர்கள் எழுதிய “தசாவதாரத் தத்துவங்கள்” எனனும் நூலை மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்வையிட்ட போதிலும், சிலவிடங்களில் அழிந்து அநுபவித்ததில், இப்பாகவத சீலரின் பெரு முயற்சிக்குப் பலலாண்டு பாடாமல் இருக்க முடியவில்லை.

ஆழ்கடல போன்ற இந்த தசாவதாரத் தத்துவங்களாகிய ஈங்கையில் குடைந்து நீராடினவளவில் அம்ருத ஸாகராந்தர் நிமகந: என்னுமத்தனை வீறு கொண்டெழுந்த வேட்கையாகத் தமிழின் வளத்தையும், பெருமையையும், ஆழ்வார்களின் அமுத மொழிகளினூடே சரணாகதி தத்துவத்தையும் பண்டு போல பகதி உணரவையும் தற்கால இளைஞர்களுக்கு ஒரு வரப்பிரஸாதமாகப் பரப்பியிருக்கிறார் என்பது அதிசயேகத்தி, அதயுகதியாகாது.

இப்பாகவதோத்தமரின் பெரு முயற்சி காட்டில் வீசும் நிலவாகாமல் கிரந்தமாகப் பிரசுரிககப்படும் ஆழ்வார்கள் அமுத நிலையத்தாரின் அரிய முயற்சி வரவேற்கத்தக்கதாகும் இதுவரை ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயல்களையும், ஆசாரயார்களின் உபதேசங்களையும்; உம்பெருமானார் தரிசனத்தையும் பரடபும் பொருட்டுப் பல ஸ்ரீவைஷ்ணவ கிரந்தங்களை எளிய நடையில் அடக்க விலையில் வெளியிட்டு ஆஸ்திக ஜனங்களிடையே பரப்பி வரும் ஆழ்வார்களின் அமுத நிலையத்தாரின் அரிய பணி பாராட்டவும் ஆதரிக்கவும் வேண்டியதாகும்.

இந்நூலாசிரியர் மேலும் நல்ல திடகாத்திரத்தையும் ஆயுள் ஆரோககியத்தையும் பெறவேண்டி ஸ்ரீ வடபதரசாயி, ஸ்ரீ ஆண்டாள, பெரியாழ்வார், எம்பெருமானார் அநுகரஹிகக வேண்டுமென ஆசீர்வதிககிறேன்.

டீ.கே.எம். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்,

ஸ்ரீ வரத யதிராஜ ஜீயர்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்த உரை கிரந்த
கைங்கர்ய நன்கொடை திட்டதிற்காக
இதுவரை உபகரித்த அன்பர்கள்.

ஸ்ரீமாத் G லோகநாத நாயகர், சென்னை-2	ரூ.	119
.. P கோதண்டராமன், அல்குர், பெங்களூர்-8	...	100
.. K P. கோபால், 1/71, கேதானூர்-638671.	...	100
.. V. ஆருவமுதன், ஆத்தூர் சேலம்-636102	...	100
.. T. இராமகிருஷ்ணன், உறையூர், திருச்சி-3	...	100
.. C V விஸ்வநாதன், கர்நாடகா வங்கி, கோவை	...	100
ஸ்ரீமதி கிருஷ்ணபாய அம்மாள், சென்னை-2	...	116
.. D அலகேலு தாமோதரன், புதுவை-8	...	100

மது கிரந்தங்களை விற்பனை செய்து உபகரித்த அன்பர்கள்

ஸ்ரீமாத R ரங்கராஜன், M A , Ph D , மதுரை-3	ரூ.	530
.. R புருஷோத்தமன், ஆத்தூர்-636102	---	426
.. A. ஸ்ரீராமலு தேசிகன், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் 616237	265	

மது கிரந்தங்களை வாங்கி உபகரித்த பகவதன்பர்கள்

ஸ்ரீமாத K V இராமாநுஜன், K K. நகர், சென்னை-78	ரூ.	90
.. S V. கிருஷ்ண ராமாநுஜம், உதகமண்டலம்	...	90
.. K P S சுந்தரராஜன் செட்டியார், திருச்சி-8	...	68
.. V M ஜயராம, மேட்டுப்பாளையம்-641301	...	35
.. A M. சுந்தரராஜ, I A S சென்னை-6	---	25
.. சந்திரசேகரன்ஜி, இராசிபுரம் 651408	...	23
.. C G. இராதாகிருஷ்ணன், கோவை-641018	...	23
.. C வரதராஜன், கொளச்சல்-629251	...	23
.. சுவாமி E இருதய அரசு, பெருங்குறிச்சி-657201	...	23
.. G. பாலகிருஷ்ணன், ஆத்துக்குடி-609119	...	23
.. K. சாம்பன், மாடவளம், திருப்பத்தூர்	...	20
.. P V கிருஷ்ணமூர்த்தி, ராணிபேட்டை-632406.	...	20
.. P இளங்கோ, திருவையாறு-613204	...	20
.. K. P சிவன், கௌந்தபாடி-638445	...	20
.. P ரங்கராஜன், பாலக்கரை, திருச்சி	...	20
.. R இராமன், மயிலாடுதுறை-609001	...	20
.. R. முகுந்தராஜன், B Sc B Ed , சிவகங்கை	...	20
.. T S பத்நாபாச்சாரியார், திருச்சி-2	---	20
ஸ்ரீமதி G. ராஜலக்ஷ்மி அம்மாள், பெரியகுளம்	---	20

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம.

நுழைவாயிலில் சில சொற்கள்

உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு உயிரினமும் அகில உலகிற்கும் அகில உயிர்களுக்கும் ஆதாரமாயிருக்கும் பரம்பொருளாம் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய அமசத்தில தோன்றியவையாகும். அந்த அம்சம ஆன்மாவாகப் பரவியுள்ளது—உயிரினங்களின் உடலிலே.

அதனை உயதது உணரமுடியும்—நற்குணங்களால் வளர்த்துக்கொண்ட மனப் பக்குவத்தைப் பெற்ற மனிதனாலே. உணரமுடியாமல தடுப்பது—அவனது காம வினையாம் அவன் முன்-நிற்கும் தடுப்புச் சுவரே.

அந்தச் சுவரின் அஸ்திவாரம்—சூழ்நிலைகள், குணங்கள், பழக்க வழக்கங்கள், படிப்பு, இயல்புகள் ஆகிய கலவையால் போடப்பட்ட கான்கிரீட்டே. அந்த அஸ்திவாரத்தை அழகுபடுத்துவது—ஆண்டவனின் அவதார லீலைகளில் உணர்த்தப்படும் அற நெறிகளே. அழகுபடுத்துமபொழுது அவன் உணர்வது—தன் குற்றங் காணும் பயிற்சியில் தோச்சி யடைந்து வருவதே.

துப்பாக்கிச் சுடும் பயிற்சியில் குறி தவறிவிட்டவன தன் பார்வையில் ஏற்பட்ட குறையினைக் கண்டால் தானே பயிற்சியில் தேறுவான். தேற முயன்றேன்—ஆசாரியனது செம்பொற் கழலடிச் செல்வத்தின் மூலமாக

அவனது அருளுக்கு ஏங்கித் தவித்தேன—விருப்பு, வெறுப்பா லுண்டாகும் மேகமாகிய 'களை'யை 'மனம்' என்ற நிலத்திலிருந்து களை எடுப்பதற்காக. அவனது திருமேனியின் வடிவழகி வீடுபட்டேன்—அவனது நற்குணக் கடலில் குடைந்து

நீராடுவதற்காக. அதன் பயனாகத் தோன்றிய சில நுணுக்கமான கருத்துக்களைத் தாண்டாகப் பொறுமையாகக் கண்டால்.

23-6 85-ல் அகில இந்திய வானொலி நிலையம், கோயமுத்தூரில் அடியேன் ஆற்றிய சொற்பொழிவு பல அன்பார்களின் விருப்பத்திற்கிணங்கவும், ஆழ்வார்கள் அமுத நிலைய உரிமையாளர் ஆதரவிலும் இப்பொழுது நூல் வடிவு பெற்றுள்ளது.

ஸ்ரீமத பரம ஹமஸேதபாதியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமத அழகியசிங்கா அவர்களும், ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஸ்ரீவரதயதிராஜ ஜீயா மடாதிபதி அவர்களும் இந்நூலிற்கு மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார்கள். அவர்களுடைய திருவடித் தாமரைகளில் சிரம தாழ்த்தி வணங்குகிறேன்.

அணித்துரை வழங்கிய ஸ்ரீமான் R. நரஸிம்மாச்சாரியர் ஸ்வாமி, ஸ்ரீ இளைப்பிலலி பூவராஹாசாரியர் ஸ்வாமி, M. A. ஆடியோக்களுக்கும் அடியேனது உளங் கனிந்த நன்றி உரித்தாகும்.

ஆராவமுதன் அவதாரங்களில் காட்டிய தத்துவ அமுதினை அனைவரும் நுகரவேண்டி, ஆழ்வார்கள் அமுத நிலையத்திலிருந்து பரிமாறுகிறா ஸ்ரீமாந் ஸ்ரீலக்ஷ்மீதாராயண சாமாநுஜ தாஸா. பொருளல்லாத அடியேனைப் பொருளாகுகும அன்னாருக்கு அடியேனது உளங் கனிந்த நன்றி உரித்தாகும்.

'கோதை தமிழ் அமுதம்', 'நாராயணனைப் பாடிய நம் ஆழ்வார்கள்' (பங்கேற்றது), 'கோதையும் கோவிந்தனும்' ஆகிய நூல்களுக்கு ஆதரவளித்ததைப் போல் இந்நூலுக்கும் ஆதரவளிக்கும்படி ஆண்டுக்களை வணக்கமுடன் வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

இந்நூல் வெளியிடும பணியில் அடியேனை ஈடுபடுத்தி யேட்கையைத் தூண்டிய எல்லாம் வல்ல ஸ்ரீ ரீதாராமபிரான் திருவருளுக்குத் தலைமலலால் கைம்மாறு இல்லேனே.

P இராமச்சந்திரபுரம் P.O. }
ஸ்ரீவிவிலிபுத்தூர் தாலுகா-626137 } A. ஸ்ரீராமலு தேசிகள்

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமத் வரவர முநயே நம:

அண்ணணி திருவடிகளை சரணம்

வித்வானி, சாஹித்ய ரதனம், வைஷ்ணவ ரதனம்,
வேதநெறி விததகர், பரவசமணி, சதுரகவி,
பண்டித சிகாமணி, அருளிச்செயல அருளமுதுச
செலவா, பஞ்சமாம்ரைய ரத்னம், ஸ்ரீவைஷ்ணவ
ஸம்பரதாய பாஸகரர், கலை மலிந்த சீர் நம்பி,
விஷ்ணு பரத்வ ஸ்தாபக தீரசிகாமணி, வைஷ்ணவ
ஸம்பரதாய ப்ரவர்த்தக ஸம்பந்தர்,

கோயில தென்னாசார்ய ஸம்பரதாய ஸமரக்ஷண ஸபா விதவான்

R. நரஸிமமரசாரியர,

40, மேல உத்தர வீதி, ஸ்ரீரங்கம், திருச்சி 620006.

அணிந்துரை

வைஷ்ணவ சிகாமணி ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்—புதுச்செந்தெருல்
குளம் A. ஸ்ரீராமலு தேசிகன் அவர்கள் எழுதியுள்ள
“தசாவதாரத் தத்துவங்கள்” என்ற நூலை ஆரம்ப முதல்
இறுதிவரை ஒரு வரி விடாமல் படித்தேன்; வியந்தேன்;
பேரின்ப மெய்தினேன். தசாவதாரங்கள் மனித சமுதாயத்
திற்கு உணர்த்தும் கருத்துக்களை அமுத மெனமொழியாம்
ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களைக் கொண்டும், ‘தெளியாத
மறை நிலங்கள் தெளிந்தோமே’ என்று நிலைநாட்டிய
கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹத்தின் ஸ்ரீஸூகதிகளைக் கொண்டும் நன்கு
தெள்ளத் தெளிவாகக் காட்டியிருப்பது இன்றைய யந்திர
வாழ்க்கையில் உழலும் மக்களுக்கு உணர்த்தி நலவாழ்வு
வாழ வழிவகுப்பதாக அமைந்துள்ளது.

இவ்விதமாக பைணவ உலகுக்கு ஸ்ரீராமுலு தேசிகன் தலை தொண்டு மெனமேலெனச் செய்து பலலாண்டு வாழ எம்பெருமானா, மாமுனிகளைச் சிரம தாழ்த்திப் பிரார்த்திக்கிறேன்

அன்பன்

(ஒப்பம்) R. நரஸிம்மாச்சாரியர்
21-10-85.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம

திவயர்த்துத் தந்த நிதி, ஞானபூஷணம், பரொப்சா
இனையவிலலி பூவராஹாச்சாரியர் ஸவாமி M A,
37, K E C Colony, II Stage, West of Choid Road,
Bangalore-560086.

சிறப்புரை

ஸ்ரீமான் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் A. ஸ்ரீராமுலு தேசிகன் எழுதியுள்ள “தசாவதாரத் தத்துவங்கள்” என்ற இந்நூல் கோயமுத்தூர் அகில இந்திய வாஸ்ஸெவி நிலையத்தில் 23-6-85 அன்று இலக்கியப் பேருரையாக அவராலேயே பெருமக்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட ஒரு பெரிய விருந்தாகும்.

இதில் முழுவதும் அவருடைய பகதிப் பெருங் காதல நனகு ஊற்றெடுகதுப் பெருக்கெடுத்துப் பெரு வெள்ளமாக ஒடுவதைக் காண்கிறேன் ஒவ்வொரு அவதாரத்தின் சரித் திரமும், இடையிடையே பல தத்துவ விளக்கங்களும் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் உண்டியே உடையே உகந்து ஒடும இமமண்டலத்தார்க்குத் தங்களைத் தாங்களே நோக்கிச் சீர்திருத்திக்கொள்ள உதவும் ஒரு கண்ணாடி போலுள்ளது.

ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் இறை யுணர்வைப் பெற்று எல்லையிலாத ஆனந்தத்தை யடையத் துடிப்பது ஆசிரியரின ஒவ்வொரு சொல்லிலும் நன்கு தெரிகிறது.

இதேபோன்று பலபல விளக்கங்களைப் பலப்பல கருத்துச் செறிந்த கட்டுரைகள் மூலம் வெளியிட்டு மாக்களான மக்களை திருத்தித் திருமகள் கேள்வனுக்காகக் நிலவுலகில் நீடுழி வாழ வாழ்த்து கிறேன்.

இங்ஙனம் : அன்பன்

21-10-85. (ஒப்பம்) இளையவிலலி பூவராஹன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ அஹோபில மடம்,
ஸ்ரீ தசாவதார ஸ்தலத்தி

முகாம் ஸ்ரீரங்கம்
நாள் . 19-10-85

மங்களாசாஸனம்

ஸ்ரீவிலிபுத்தூர்' புதுச் செந்நெருளம் ஸ்ரீமான் A. ஸ்ரீராமலு தேசிகன் கோயமுத்தூர் அகில இந்திய வானொலி நிலையத்தில் 23-6-85-ல் உரையாற்றிய "தசாவதாரத் தத்துவங்கள்" என்ற நூலை இன்று முழுவதும் படித்தேன் பரம ஹம்சேதயாதி ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கரும் இந்நூலை வாசிக்கச் சொல்லித் திருச்செவி சாத்தியாயிற்று.

ஸவாமி தேசிகள், திருமங்கையாழ்வாரா, மற்றும் ஆழ்வார்களுடைய அருளிச்செயல்களில் ஆழங்காற பட்டுப் பல நல்ல தத்துவங்களை எளிய தமிழில் வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது இந்த நூல். பண்டிதர் முதல் பாமரர் வரை எல்லோராலும் போற்றப்படும் வகையில் எழுதியுள்ளார்

இந்த ஆசிரியா ஏறகனவே பலமுறை நம் மடத்துப் பத்திரிகையான ஸ்ரீ நருஸிமமபரியாஸில் பல கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளாரா இந்நூலை அணைக்கும் வாங்கிப் பயன் அடைய வேண்டுமென்று எமபெருமானே வேண்டிக் கொள்கிறேன்

இதத்தபடி

(ஒப்பம்) பனமுறை வீரமலலி நரஸிமமாசாரியா

ஸ்ரீகார்யம்

அஹோபில மடம் ஜீயர் ஸவாமி.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம.

பொருளடக்கம்

---

1. மச்ச அவதாரம்
  2. கூாம அவதாரம்
  3. வராக அவதாரம்
  4. நரஸிமம் அவதாரம்
  5. வாமன அவதாரம்
  6. பரசுராம அவதாரம்
  7. இராம அவதாரம்
  8. பலராம அவதாரம்
  9. கிருஷ்ண அவதாரம்
  10. கல்கி அவதாரம்
-

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமதயை கோதாயை நம:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

தசாவதாரத் தத்துவங்கள்

அவதார மகிமை

இப பெருநிலத்தில் எனக்கு நிகராக வாழ்கிறவர்கள் யார்? என்ற வினாவை எழுப்பிய ஆழ்வார், அவருடைய சிறப்பிற்குக் காரணம் செவ்வித துழாய் மாலையைத் திருமுடியிலும் திருமார்பிலும் உடையவனான அநத எம்பெருமானின் ஆச்சர்யமான லீலைகளைத் தினமும் சிந்திக்கின்ற நெஞ்சினை அவனருளால் பெற்றமையேயாகும் என்கிறார்.

புனத்துழாய் முடிமாலை மார்பினன் அப்பன்றன் மாயங்களே
நினைக்கும் நெஞ்சடையே நெனக்கினி யார் நிகர்

நீணிலத்தே?

விருப்பு, வெறுப்பு போன்ற அழுக்கினை உள்ளத்தில் ஒட்டிக்கொண்டு, உடலே ஆதமா வென்றும், நான சுதந்திரனென்றும் மோகத்தில முழுகிகொண்டு செயல்படும் மானிட சாதியில் பிறந்த பகவான் தான் விரும்பிய உருவங்களை எடுத்தான் அவதாரக் காலத்திலே, தன் அடியார்களுக்காகத் தன் சீறறத்தினை முடித்துக்கொண்டான் பக்த விரோதிகளை அழிக்கும் திறத்திலே இவ்விதமாக ஆச்சர்யமான லீலைகளை நடத்துகிறான் பகவான் என்கிறா ஆழ்வார்.

மனப பரிப்போடு அழுக்கு மானிட சாதியில் தான்பிறந்து
தனக்கு வேண்டுருக்கொண்டு தான்றன் சீறறத்தினை

முடிக்கும்

— திருவாயமொழி 6-4-7

பகவான் அவதாரக் காலங்களில் நடத்திய ஆச்சர்யமான விளைகளை நினைக்குமபொழுது மன அழுக்கு மாயநசு விடும்; நிலைதத மதி அடைந்துவிடும், அப்பொழுது இந்த நிலவுலகில நிகரின்றி வாழ முடியும் எனபது ஆழவாருடைய திருவுள்ள மாகும்.

“அவதார ரகசியங்களைச் சிந்தனை செய்யும் அடியார் களுக்கு மறு பிறவிகளான பாபங்கள் கழியும், அநதிமக் காலத்தில அவன் நினைவு மனதில நிற்கும், பகதி பூர்ணமாகி மோட்சம பெறுவார்கள்” என்று கூறுகிறான் கீதாசாரியன்.

“கால நிபமமும் யுக நியமமுமின்றி எந்தெந்த காலங்களில தர்மத்திறகு வாட்டமும், அதர்மத்திறகு ஊட்டமும் ஏற்படுமோ அப்பொழுது யான் என்னைப் படைத்துக்கொள்கிறேன்” என்று கீதையில் கூறியபடி அவன் படைத்துக்கொண்ட அவனுடைய அவதாரங்களைப் பற்றிச் சிந்திப்போம்.

முதலில் மச்சாவதாரத்தின் மகிமையில் மனத்தினைச் செலுத்தி மகிழ்ச்சியுறுவோம்

1. மச்சாவதாரம்

வேதங்களின் வலிமையைக் கொண்டு மகாவீஷ்ணுவின் கட்டளைப்படி உலகங்களைப் படைத்துக்கொண்டிருந்த பிரமம தேவனுக்கு நோந்து விட்டது இரவுக் காலம், அவனது பகற காலத்தில் விளங்கிக்கொண்டிருந்த படைபுகைகளுக்கு ஆரம்பமாகிவிட்டது அழிவுக்காலம்.

அப்பொழுது சத்தியத்தைக் கடைப்பிடித்து வாழும் சத்திய வீரதன் என்ற அரசன் ஆண்டுவந்தான். அவன் கிருதமாவை என்னும் நதியில் ஒரு நாள் சத்தியாவந்தனம் செய்யும் வேளையிலே அரகயத்துக்காகக் கையில் நீரை எடுக்கும்பொழுது அதில் கண்டான ஒரு மீன் குஞ்சியை; விட்டான அதை ஆற்றிலே, கண்டான் அந்த மீன்குஞ்சியை மறுபடியும் நீரை எடுக்கையிலே, பலமுறை அவன் விட்ட போதிலும், அடனை விடவில்லை அநத மீன்குஞ்சு.

‘ஆழியான் அருள் தருவான் அமைகின்றான் அது நமது விதிவகையே’ என்ற ஆழ்வார வாக்கினபடி சத்தியவிரதனின விதியின் வலிவு அவனை வென்றவிட்டது விட்டான அதனைக் கொண்டு வந்து காழியிலே; இட்டம போதவிட்டே என்றும் அந்த மீன்குஞ்சிற்கு முறையே கிணறு, குளம், கங்கை மடுவில் விட்டும் இட்டம போதவிட்டே முடிவில் சமுத்திரத்தில விட்டான

அப்பொழுது நெடுங் கைதலத்தில் ஆழிப்படைத் தரித்தவனாக திவ்யமான கிரீட குண்டல கடக கேயூரதி பூஷணங்கள் அணித்தவனாகப் பீதாம்பரத்தினால் அலங்கரித்துக் கொண்டு மகாலட்சுமி சமேதனாய் சேவை சாதித்தான் மச்சா கிருதியோடு, மெய் சிலிர்த்து விழுந்தது வணங்கி டணிநது நின்ற சத்தியவிரதன் புகழ்ந்து பலவாருகப் போற்றினான் துதிப் பாடல்களோடு.

அவனிடம், “இன்றைக்கு ஏழாம் நாள் ஜலப்பிரளயத்தால் பூமி யெல்லாம் மூழ்கிவிடும். நீ உன் குடும்பத்தோடு இனி வரும் புகத்தில் பிறக்கின்ற மகன்களின் உயிர் வாழவிற்கு விதை களைச் சேகரித்துக்கொண்டு உங்குள்ள ஒரு ஓடத்தை மச்ச மாகிய என் தலையிலே காணப்படும் ஒற்றைக் கொம்பில சேர்த்துக் கட்டிவிடு அப்பொழுது நடைபெறும் பிரளயகால நிகழ்ச்சிகளை நீயே தெரிந்து கொளவாய்” என்று கூறிவிட்டுக் கடல் நீருக்குள் புகுந்துவிட்டார் மச்சப்பெருமான்

அறிவு உறங்கும் காலத்தை அறியாமை பயன்படுத்திக் கொள்வதைப் போல பிரம்மா உறங்கும் காலத்தை சோழர்கள் என்ற குதிரை முகங் கொண்ட அரசுகள் பயன்படுத்திக் கொண்டான் வேதங்களால் தான் தேவர்களுக்கும் உலிமை ஏற்படுகிறதென்பதை அவன் உணர்ந்தான். அவற்றைத் திருடிக் கொண்டு கடலின கீழே சென்று ஒளிந்தான் அவனைப் பேரரிட்டுக் கொள்ளான் மச்சப்பெருமான்.

விழித்துப் பிரார்த்தனை செயத பிரம்மனுக்கு அன்னமாகி மீண்டும் மறைகளை உபதேசம் செய்தாரா என்று போற்றுக் றுரப் பெரியாழ்வார.

துண்ணிய பேரிருள் சூழ்ந்து உலகை மூட
மன்னிய நான்மறை முற்று மறைநதிட
பின்னிவ வுலகினில பேரிருள் நீங்க அன்று
அன்னம தானானே அச்சோ அச்சோ,
அருமறை தந்தானே அச்சோ அச்சோ.

சத்தியவிரதனை வைவஸ்வத மனு ஆரும்படி அருள் கூர்ந்
தார் மகாவிஷ்ணு

ஓடம் தண்ணீரின் மேலே மிதக்கலாம்; மூழ்கி விடக்
கூடாது. மானுட உளளம் ஆசையில் மிதக்கலாம், மூழ்கி
விடக்கூடாது மானுட உளளம் ஓடத்துக்குச் சமம்.

ஓடத்தை மச்சத்தின் ஒற்றைக் கொம்பில கடடச் சொன்ன
காரணத்தை ஆராயவோம்.

மீன தன பாவையாலே தன் குஞ்சுகளை வளர்த்து வாழ
வைப்பதைப் போல, தூங்கும்பொழுதும் கூடக் கண்களை மூடாம
லிருக்கும் மச்சப்பெருமான தன பாவையாலே அடியாராகளை
வாழவைப்பான்.

மனிதன் கர்மச் செயலின் பலனைத் தியாகம் செய்வதன்
மூலமே மோட்ச சித்தி பெறவேண்டும். காமச் செயலைத் திறம
படச் செயயத் தூயமையான அறிவினைப் பெறவேண்டும்
அதற்குப் புலன்களோடு போராட்டம் நடத்திச் சாஸ்திர
அறிவினைப் பெற இறைவனிடம் மனத்தைச் செலுத்த
வேண்டும்.

அழியுந் தன்மையுள்ள இந்த அறிவுள்ள மனிதனின்
(சேதனனின்) உடலே புலன்களுடன போரிடும் போராகளம்
என்கிறார் ஸ்வாமி தேசிகன். அப்படியானால் போரிடும் கருவி
கள் எவை? உடல, ஆன்மா, இறைவன் என்ற அதிசயிக்கத்
தக்க இரகசியங்கள் மூன்றினைப் பற்றிய ஞானமே எம்
பெருமானை அடைக்கலமாகக் கொண்ட அடியார்களுக்குப்
போரிடும் கருவிகளாகும்.

பொய்யே பகைப் புலனை யிரண்டொன்று பொருங்கருவி
கையேறு சக்கரக காவலன் காவலடைதவர்க்கே.

—அமிருதரஞ்சனி-22

இறை அநுபவமாகிய பேரின்பத்தைப் பெற அவனது நற் குணக் கடலை யுட்புகுந்து அநுபவிகக வேண்டும் எனனும் மறையின் உட்பொருளை, மீன உணவுக்காக எந்த நேரத்திலும் நீரில் நீந்திக்கொண்டிருக்கும் செயல உணராததுகிறது மீன ஒரு தன்னலமுடைய பிராணி. மிருக இனங்களைப் போல பறித்து வாழும் தனி நலமுடைய பிராணியல்ல

சமுதாய நெறிகளுக்கு ஊறு விளைவிககாமல் 'தாம்' என்ற உணர்வில் நலத்தை நாடுவது தன் நலம். அது அனபில் வளர்வது; ஆன்மாவில் விளைவது சமுதாய நெறிகளுக்கு ஊறு விளைவித்து அதனை அலட்சியப்படுத்தி விட்டு 'தான்' என்ற உணர்வில் நலத்தை நாடுவது தனி நலம் (சுயநலம்) அது ஆசையில் வளர்வது; அகங்காரத்தில் விளைவது.

மீன் நீரிலுள்ள அழுக்கைத் தின்கிறது, அது தன்னலம் தண்ணீரைச் சுத்தமாக்குகிறது; அது பொது நலம்.

மனிதன் பிறவிப் பெருங்கடல் நீரிலுள்ள மோகமாகிய அழுகை நீக்கவேண்டும். அதற்குப் பகவத நாமம் என்ற அன்னத்தை உண்பது தன்னலம். மனததுக்கண மாசிலாத வனாக வாழத் தொண்டு நெறியில் ஈடுபடுவது பொதுநலம்.

தேவலோகத்தின் எல்லையளவும் கடல் வெள்ளம் பரந்து சென்றது அக்காலத்தில் வலிமை கொண்ட வடிவில் மீனாய் அவதரித்தான் அவன தான் அவர்கள் எல்லோரையும் பிழைப் பிததருளின குளிர்ந்த தாமரை போன்ற திருக்கணகளை யுடையவன் என்று கூறுகிறா திருமங்கையாழ்வார்

வானோர் அளவும் முதுமுந்நீர் வளர்ந்த காலம் வலியுருவின
மீனாய் வந்து விநதது உபயக்கொண்ட தண்டாமரைக்

கண்ணன்.

—பெரிய திருமொழி 8-8-1

தேவலோகம்—நல்லுணர்வுகளின் விளைநிலமான சதது: க குணத்தைக் குறிக்கும் கடல் வெள்ளம்—தீயுணர்வுகளின் விளை நிலமான தமோ குணத்தையும், வலிமை கொண்ட மீன்—விழிப்புடன் கூடிய தெளிந்த அறிவினையும், தண்டாமரைக் கண்ணன்—எம்பெருமானையும் குறிக்கும்.

விழிப்புடன் கூடிய தெளிந்த அறிவின் மூலம் தீய உணர்வுகளை ஒழித்துக் கட்டிவிட்டு, நல்லுணர்வுகளைக் காத்து நலமுடன் வழு மச்சப்பெருமானைச் சரணடைய வேண்டுமென கிறார் திருமங்கையாழ்வார். “தலையிட மற்று எமக்கோர் சரணில்லை என்ன அரணுவான்” என்ற முறையில் அவனே இரட்சகனாகிறான் என்று மேலும் கூறுவார்.

மானுட உள்மனது பொருள கிடைக்கப்பெற்ற பின் போக வாழ்வில் ஈடுபடும். பின்னர் புகழைத் தேட அரசியலு என்ற குடையில் குதிக்கும்

பொருள், போக வாழ்வு, புகழ் இந்த மூன்றும் ஒருங்கே கிடைக்கப்பெற்றும் அவைகளை உதறித் தள்ளினால், மீளப் பிறக்க ஆசைப்பட்டா திருமலையிலுள்ள ஒரு குளத்திலே. ஏன்? அங்கு வரும் பாகவதோததமர்களின் ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தை உண்டு பாவனமடைவதற்காக.

“ஆனாத செல்வத் தர்ப்பையர்கள் தற்கும்
வானானும் செல்வமும் மண்ணரசும் யானவேண்டேன்
தேனா பூஞ்சோலைத் திருவேங்கடச் சுனையில்
மீளப்ப பிறக்கும் விதியுடையேனவேனே”

என்று கூறுகிறா குலசேகரப்பெருமான்.

தன சங்கலபத்தாலேயே மீனாக அவதரித்தவன் என்ற பொருளபட ‘இச்சா மீன’ என்கிறா ஸ்வாமி தேசிகன்.

மறையாய நால வேதத்துள் நின்ற மறைப பொருளல்லவா அவன் சோமுகன் என்ற அரக்கனிடம் மறைகளைக் காத்துப் பிரமனுக்கு அளித்ததைப் போல அடியார்களின் பற்றற்ற உள்ளத்தினைக் காத்து மறையில் மறைநதுள்ள பொருளைத் தெளிவுறுத்திக் காப்பான் என்று கூறிக்கொண்டு, வினையாடல் புரிய ஆமையானவனே என்ற பொருளில் ‘விஹார கச்சப்’ என்று ஸ்வாமி தேசிகன் கூறும் கூர்மாவதாரத்தைக் கூர்ந்து கவனிப்போம்.

2. கூர்மாவதாரம்

செல்வச் செருக்கால துர்வாச முனிவருடன் விளையாடிய இத்திரானுகு அடி கெட்டுத்தப் பின் உவனை அரவணைத்து அவனுக்கு அமிர்தம் அளிக்க விளையாடிய அவதாரம் கூர்மாவதாரம்.

பாகவத அபசாரத்திற்குத் தண்டனை உடனே ஏற்படும் ஆணவத்தால் அடிபட்ட உளளமானது குற்றம் உணரும் பொழுது அரவணைப்பைப் பெறும் எனபது இவ்வவதாரத்தில காட்டப்படும் தத்துவமாகும்.

வெருண்டவனின் கோபம், அன்பனின் அன்பு, துன்புறற வனின் கூப்பாடு, இன்புறறவனின் மகிழ்ச்சி, சோமபேறியின் தூக்கப் பற்று, முயற்சி யுடையவனின் சுறுசுறுப்பு ஆகியவைகளே உலகமாம் புலன்களின் விளையாடல்களாகும்.

ஆமை தன் அவயங்களை எல்லாப் பக்கங்களிலும் உள்ளே அடக்கிக்கொள்ளும் அதுபோல மனிதன் எப்பொழுதும் விஷயங்களினின்றும் புலன்களை அடக்கிக்கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுது தான் அவனுடைய ஞானம் நிலைத்து நிற்கும் என்பான் கீதாசாராயன். (அத. 2, சுலோ. 58)

மனிதனுக்கு ஆசாரயனாக இருந்து வாழ வழி காட்டுவது ஆமை (கூர்மம்) ஆமை தன் குட்டிகளை நினைததமாதிரித்தில அவற்றிற்கு வளாச்சி ஏற்படும் அதுபோல புலன்களும் மனமும் ஒன்றி நினைக்கும்பொழுது ஆன்மா சேம மடைந்து தன் தன்மையினை உணர்ந்து இறையின்பத்தில நாட்டமுண்டாகும் கூர்மையான அறிவு (அபரோஷ ஞானம்) தியானத்தின் மூலம் கிட்டும என்பதை அறிவுறுத்தும் அவதாரம் கூர்மாவதாரம்.

விததியாதர மங்கையால் பரிசாகக் கொடுக்கப்பட்ட பாலையை இத்திரானுகுக் கொடுக்கவேண்டுமென்ற ஆசையால் புறப்பட்டு இத்திரலோகம் வந்தாா. வந்தவர் சாபத்தாலும், சாப மொழி தனால வளரும் தவத்தாலும், கோபத்தாலும் போ படைத்த கொடிய மாமுனிவர் துருவாசர். பவனி வரும்.

இந்திரனைக் கண்டார் ஐராவத யானையின் மேல். கொடுத்தார் மாலையை, அதனை அங்குசத்தால் வாங்கி அலட்சியமாய் வைத்தான் யானையின் தலையின் மேல்.

காமதேனு கற்பகத்தரு, சிந்தாமணி, ஐராவதம், நவதிதியங்கள் ஆகிய அங்கங்களைக் கொண்ட 'ஆணவம்' என்ற யானை மீது அவனது உள்ளமும் பவனி வந்ததே அந்த அலட்சிய புத்திகளுக்காரணமாகும். பாகவதாபசாரத்திற்குத் தன்னை ஆட்படுத்திக்கொண்டான் இந்திரன்

யானையானது அந்த மாலையைத் துதிக்கையால் எடுத்துப் போட்டது தரையிலே. உடனே முனிவருக்கு வந்தது கோபம், 'அமரலோகம் அலங்கோலமாகட்டும்' என்ற சொல்லாகப் புறப்பட்டது சாபம். அமரராகோனும் அமரர்களும் அயனை அண்டியும் அவனால் அடக்கமுடியவில்லை அவர்களது தாபம்.

எனவே, 'தானோ பெருநீர தன்னுள்ளே தோற்றி அதனுள் கண் வளரும் வானோ பெருமான், மாமாயன, வைகுந்தன்' எம்பெருமானைத் துதி செய்தனர். அவர், 'நற்காலம் வரும்வரைக் காததிருங்கன, அரக்கர்களுடன சமாதானம் செய்து கொள்ளுங்கள், சாவை அகற்றும் அமுத' பெறக் கடையுங்கள் பாற்கடலை' என்று கூறிவிட்டார்.

மத்தர மலையை மத்தாக நாட்டி, வாசுகி என்னும் பாம்பைக் கயிருக்க கட்டித் தேவர்கள் வால பக்கமும், அசுரர்கள் தலைப் பக்கமும் பிடித்துப் பாற்கடலைக் கடைய ஆரம்பித்தனர்.

சிரமம் தாங்கமாட்டாமல் அடிக்கடி வாசுகி பெருமூச்சு விட்டது அது அக்கினிப் பிழம்பாக வெளிப்பட்டது அசுரர்களின் உடல்களைச் சுட்டெரித்தது. பிறருடைய உடைமைகளைப் பறித்து வாழும் அரக்க குணங்களுடையவர்கள் சந்தாபப் குழநிலையின் காரணமாக ஆணவங் கொண்டு அதிகாரிகளாகித் தலைமைப் பீடத்தைப் பிடித்து அமரத்திருந்தாலும், அவர்களுடைய உள்ளம் பொருமைத் தீயால் எரிந்து கொண்டிருக்கும் என்பதை வாசுகியின் பெருமூச்சு அசுரர்களின் உடல்களைச் சுட்டெரித்தது குறிப்புணர்த்தும்.

பாற்கடலைக் கடையும்பொழுது மந்தரமலை கடலினுள் அழுங்கத் தொடங்கியது. தேவர்களின் பிரார்த்தனைக்கிணங்க மகாவிஷ்ணு அம்மலை அழுந்தாமல் தடுக்க ஆமை வடிவம் எடுத்தார் எப்படித் தாங்கினான்?

தேவர்கள் நின்று கடைவதற்கேறப்பப் பெரியதொரு மலை யானது தனது முதுகிலே பரந்து நின்று சுழலும்படியாக அந்த மலையின் கீழே பெரியதொரு மலை சாயந்து கிடப்பதைப் போல தாங்கினான் வலிமை கொண்ட கூர்ம ரூபியான எம்பெருமான்.

அவன் நமக்கு ஒப்பற்ற ரக்ஷகன் என்கிறா திருமங்கை யாழ்வார்.

“... .. இமையோர்கணின்று கடைய
பருவரை யொன்று நின்று முதுகிற் பரந்து *மூலக்
கிடந்து துயிலும்
அருவரை யன்ன தன்மை படலாமையான திருமால்
நமக்கோ சரணே ”

அவன் நமக்கு ஒப்பற்ற ரக்ஷகனாயிருக்கிறான். எப்படி? மந்தரமலை — மனிதனுடைய அறிவினைக் குறிக்கும். வாசுகி எனனும் பாம்பு — புலனகளையும், பாற்கடல் — மெய் ஞானத் தையும், அதில் கிடைத்த அமுதம் — பேரினப்பத்தினையும் குறிக்கும்

புலன்களாகிய கயிற்றின் மூலம் அறிவாகிய மத்தைக் கொண்டு மெய்ஞானம் என்ற பாற்கடலைக் கடையவேண்டும் அதாவது சித்திக்கவேண்டும் கடலில் அலைகள் தோன்றுவது போல விருப்பு, வெறுப்பு என்ற மயக்கங்கள் உளளத்தில் தோன்றும். அறிவானது பாற்கடலைக் கடையும்பொழுது மந்தரமலை அமுங்க ஆரம்பித்ததைப் போல் அமுங்கும்; தன் செயலை இழந்து நிற்கும். அப்பொழுது அடலாமையான திருமால் மந்தர மலையைத் தாங்கியது போல அறிவாகிய அமுதை, விருப்பு, வெறுப்பு ஆகிய பற்றுக்களில் மூழ்கவிடாமல் தாங்கி, வலிமையைக் கொண்ட ஆமையைப் போல தன்னைச் சரணடைந்தவர்களுக்கு விஷயங்களில் பறறுகள் ஏற்படா வண்ணம் மனத்தில் நிலைநின்று ஆதம் புத்தியுடன் வாழச்

செய்வான் கூர்மாவதாரப் பெருமான எனபது திருமங்கையாழ்வார் காட்டும் குறிப்பாதும்.

பாறகடல கடையுமபொழுது அந்த மததர மலையானது நான்கு புறமும் சுழன்று வந்தது விளங்குகிற தேஜசுடன கூடிய அமருதம் தோன்றும் அளவில் ஒப்பற்ற ஆமையாய் அக்கடலில் தாங்கிக் கிடந்த ஆசராயபூதன அதாவது வித்தகன் என்கிறா திருமங்கையாழ்வாரா.

“இலங்குசோதி ஆர்அமுதம் எயதும் அளவு ஓர்ஆமையாய் விலங்கல் திரியத் தடங்கு லுட கமரது கிடந்த வித்தகன்”

மனிதர்களுடைய மனமே சமசார பதத்ததிற்கும் மேலாகத் திறம சாரணமாகும் “மந ஏவ மநுஷ்பானம் காரணம் பநத் மோக்ஷதே” என்று விஷ்ணு புராணம் கூறும்.

அத்தகைய ‘உணர்’ என்ற பதத்தை சத்துவ, ரஜோ கமோ என்ற குணங்கள் கையிறறில் புலன்களைச் சேர்த்துக் கட்டிச் செயல்நீய்பால் ஏற்படும் விஷயங்களாகிய மைதா னத்தில விளையாடவிடும் விளையாட்டையுடைய கூர்மாவ தாரப் பெருமானே ‘வித்தகன்’ என்று திருமங்கையாழ்வாரும், ‘விளையாடல் புரிய ஆமையானவனே’ என்ற பொருளில் ‘விகார கசப்ப’ என்று ஸ்வாமி தேசிகனும் அழைத்தது ஏற புடைத்ததுதானே?

இனி வராகாவதாரத்தை அநுபவிப்போம்

3 வராக அவதாரம்

உருவால பெறும் உயாவு உயாவல்ல, பண்பினால் . . . செயற்கரிய செயலினால் பெறும் உயாவே உயாவு என்ற அரிய கருத்தை அறிவுறுத்தும் அவதாரம் வராக அவதாரம். அனபு செலுத்தும் அடியார்களுக்கு எவ்விடிவதும் இனிய விடிவமே என்ற கருத்தை உணர்த்துவதற்காகப் பன்றியின உருவில் பரமன தோன்றினான்.

தனக்கு வேண்டிய கோரைக கிழங்கைப் பெற நிலத்தைத் தோண்டி எடுக்கும் காட்டுப் பன்றியைப் போல, நூல் அறிவையும் அனுபவ அறிவையும் ஒருபுணைப்பட உள்ளமுடன் ஆசார்யனருவால் ஆராய்ந்து தத்துவங்களை உணரவேண்டும் என்பதைக் காட்டும் அவதாரம் வராகாவதாரம்

ஆத்மஞான மளிதது சூரியனைப் போல புலனறிவு கொடுத்தது (நிலையான இனமளிதது) பூமி முழுவதையும் ஒரு கோட்டினாலே மஹாவுராக மூர்த்தியா யிருந்து காப்பாற்றிய எம்பெருமானது பாதததைச் சித்திக்கின்றேன என் கிருர் திருமழிசையாழ்வார்.

“ஞானமாகி ஞாயிருகி ஞாலமுற்றும் ஓர் எயிற்று
ஏனம் ஆய் இடந்த மூர்த்தி எந்தை பாதம் எண்ணியே ”

வைகுண்டத்துத் துவாரபாலகாகளான ஜய விஜயா ஒரு சமயம் திருமலைத் தரிசனம் செய்யச் சென்ற சனகா, சனந்தனரைத் தடுத்தனர். அவர்கள் அவர்களைப் பூலோகத்தில அசுரர்களாகப் பிறக்கும்படிச் சாபம் விடுத்தனர். அநதச் சாபம் நிறைவேற்றுவதற்கேற்ற முறையில் கசியபர்—திதி தம்பதிகள் உடலுறவு கொள்ளத் தகாத நேரத்தை எடுத்தனர்.

“நேரம் சரியில்லை; என் மனநிலையும் சரியில்லை” என்று தன் மனைவி திதிக்குக் கசியப முனிவர் எவ்வளவோ எடுத்துக் கூறியும் அவள் கேட்காமல் பிடிவாதம் செய்தாள். அந்தப் பிடிவாதத்தில் கசியப முனிவர் சிகக்யதற்குக் காரணம் ஜய விஜயர் அசுரர்களாகப் பிறக்கும்படி அவர்களது செயலால் ஏற்பட்ட சாபமேயாகும்.

கசியபர்—திதி தம்பதிகள் மூலம் பிறக்கும் குழந்தைகளின் கர்ம வினையினை யொட்டியே தம்பதிகளுக்கு உடலுறவில் மன நிலையும் நேரமும் அமையும் என்பது தத்துவமாகும்.

இராவண கும்பகர்ணதிகள் குருரர்களாயும் பயங்கரமான உருவமுள்ளவர்களாயும் இருந்தார்கள் அவர்களுடன் பிறந்த விபீஷணன் தர்மத்தில் பிரியமுள்ளவனாகத் தர்மத்தையே

தவருமல் கடைப்பிடிப்பவனாகத் திகழ்ந்தான். இத்தகைய வேறுபாடுகளுக்குக் காரணம் அவாகளுடைய பெற்றோர்களின் செயல்களுக்கு ஏற்றபடியே விளைவாகும்.

ஐய விஜயர் முறையே இரணயன், இரணயாக்கார் என்ற பெயர்களில் திதியின பிள்ளைகளாக வளர்ந்தார்கள், மகா பராக்ரமசாலிகளானார்கள், திகவிஜயம் செய்தார்கள். அவர்களது ஏகபோக ஆட்சியைக் கண்டு களிக்க வந்தார் நாரதர்.

இரணயன் மிகக் உபசாரத்தோடு நாரதரை வரவேற்று வணங்கிய பின், “மூன்று உலகங்களையும் சுற்றி வரும் நாரத மாமுனியே! இப்பொழுதேனும் இதற்கு முன்னரேனும் எங்களைப் போல எல்லாச் செல்வங்களையும் பெற்று ஆட்சி செய்வார்கள உண்டா?”

நாரதர் — இல்லை

இரணயன் — இனிமேலாவது உண்டா?

நாரதர் — உண்டு

இரணயன் — எங்கே?

நாரதர் — உங்கள் வமிசத்திலே தான் உண்டு உங்கள் வமிசத்தில் பிறக்கப்போகிற பரி எனபவன் உங்களைக் காட்டிலும் அதி அற்புதமாக இந்த உலகத்தை ஆட்சி செய்வான். ஆனால்....

இரணயன் — என்ன? ‘ஆனால்’ என்று சொல்லி நிறுத்தி விட்டீரே?

நாரதர் — நிறுத்தவில்லை, சொல்லி விடுகிறேன் அந்த மாபலி ஆட்சி செய்யும்பொழுது மகாவிஷ்ணு வஞ்சக எண்ண முடன அவனை அணுகுவார் அவனது ஆட்சியை அபகரித்துக் கொள்வார்.

இரணயன் — அப்படியா? இந்த பூமியைக் கைப்பற்றும் அளவிற்கு வல்லமை யுள்ளவரா அந்த மகா விஷ்ணு?

நாரதர் — ஆமாம், அதில் சந்தேகமே இல்லை.

‘அப்படியானால் இந்த பூமியை அவருக்குத் தெரியாமல் ஒழித்து விடுகிறேன்’ என்று கூறிவிட்டுப் போனான் தீரண் யாஷுஷன். சுருட்டினான் பாயாகப் பூமியை; அதனை வைத்தான் பாதாள உலகத்திலே, கதாயுதத்தை எடுத்தான் தோள் வலிமையினால் ஏற்பட்ட ஆணவம் என்ற பசிக்கு இரை போட; புறப்பட்டான் தேவலோகத்தை நோக்கி.

அவன் வருவதை யறிந்த தேவர்களும் முனிவர்களும் அயனிம சென்று அவரையும் அழைத்துக்கொண்டு புறப் பட்டார்கள் பாற்கடலில் பள்ளிகொண்ட பரமனை நோக்கி; முறையிட்டார்கள் அந்தப் பரமனிடம். “கலங்காத, காலங் கருதி யிருங்கள், கவனிப்போம்” என்ற ஆறுதல் வாழ்வை யுடன் திருப்பினார்கள்.

நாராயண தியானத்தில் ஈடுபட்ட பிரம்மதேவரின் நாசித துவாரத்திலிருந்து ஒருநாள் கட்டை விரல் அளவில வராகம் (பன்றி) ஒன்று தோன்றியது உடனே அது வானளாவி பயங்கரமாக வளர்ந்து ஒங்கியது, எல்லாத் திசைகளும் அதிருப்படியாகக் காஜிதது

பன்றி உருவிலிருந்த பரமன் தமது கண்கள் சிவகத் தீட்டினார் கோரைப் பற்களை, தீப்பொறிகளை உதித்த 7 நாசித துவாரங்களிலே, தூக்கினார் வால வானளாவ, புத்தூர் மயிர சிலிர்த்துப் பாதாள உலகத்திலே; தூக்கி எடுத்தார் தம் கோரைப் பற்களினால் அங்கே கிடந்த பூமியை, புறப் பட்டார்

போரிட்டுக் கொன்றார் எதிர்த்து வந்த இரண்பாஷுஷை, மீண்டும் நிறுவினார் பூமியை எப்பொழுதும் போலே, பின்னர் வைகுண்டம் சென்றார்.

திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் ஒங்கி வளர்ந்த அவனது திரு வடிக்கு நிரம்பியது இந்த உலகம். ஆனால் வராகப்பெரு மானின் கோரைப் பல்லின் அளவிற்கு நிரம்பவில்லை என கிருப பெரையகையாழ்வார.

“உரர அ யுலகளந்த ஞான்று வராகத
தெய்ற்றளவு போதாவா றெனகொலோ, எந்தை
அடிக் களவு போந்த படி?”

இந்த உலகம் நிரப்ப முடியாத அளவில் கோரைப்பல் இருந்ததென்றால், அதைப் பலலைக கொண்ட பன்றியின் உருவம் எந்த அளவிற்குப் பெரியதா யிருந்திருக்கும்?

குற்றமற்ற சந்திரன், தேஜஸஸையுடைய சூரியன், தேவா கள், மேலுலகங்கள் ஏழு, திசைகள், பூமியைத் தரிகின்ற மேரு பாவதம், மற்றும் மீதமுள்ள குல பாவதங்கள், ஏழு சமுத்திரங்கள் ஆகியவை அந்தப் பன்றியின் திருவடிகளிலே பொருந்திய திருக்குளம்பினுடைய உள் வளையத்தில் அடங் கும் என்று கூறுவார், திருமங்கையாழ்வார்.

“தீதறு திங்கள் பொங்கு சுடரும்பர்
உம்ப ருலகேழினோடு முடனே,
மாதிர மண சுமந்து வடகுன்று
நின்ற மலையாறும் ஏழு கடலும்
பாதமா சூழ்குளம்பி னகமண்ட
லத்தினோரு பாலொடுங்க வளர்” (11-4-3)

ஸவாமி தேசிகன் மிகப் பெரிய பன்றி யுருக்கொண்ட வனே என்ற பொருளில், ‘மஹா போத்ரின’ என்று விளிக் கிறார்

வராகப் பெருமானின் உருவ அமைப்பினை யுணர்வோம். வராகமூர்த்தியின் பாதங்கள்—நான்கு வேதங்களாகும். செவி கள்—ஸமித் திகளும் புராணங்களுமாகும் கண்கள்—சூரிய சந்திரர்கள். எல்லா அங்கங்கள்—மந்திரங்கள். அதன் கோரைப் பற்கள்—யாகங்களாகும்.

“எல்லா யாகங்களிலும் சமாபதிகப்பெறும் அவிஸ முதலியவற்றை அநுபவித்துத் திருப்தி யடைகிறேன், பல னளிப்பவனுமாக இருக்கிறேன்” என்று கீதையில் கூறி யிருப்பவனல்லவா? (‘அஹாஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா சப்ரபுரேவச.’)

உலக மக்களுடைய நற்செயலகளை (செய்யும் யாகங்களை) அநுபவித்துத் திருப்தி யடைந்து பலனளிக்கிறேன் என்பதைக் கோரைப் பறகளால் உலகத்தைத் தாங்கிக் குறிப்புணர்த்து கிருன்.

காமக் குரோத லோபங்களற்ற எமபெருமானு ரடியாகள் கூடூத்ர (அறப) பிரபுக்களிடத்தில் பயனைக் கருதிப் பலலைக் காட்டமாட்டார்கள் அதனால் அவாகளுடைய பறகள் வெண் மையான தவம் செயத பறகள் என்று திருப்பாவை 14-வது பாசுரத்தில், 'வெண் பல் தவத்தவா' என்கிறான் ஆண்டாள. அத்தகைய 'பண்புடையார்' பட்டு உலகம் உண்டு' என்ற கருத்தைப் பற்கள் மூலம் உலகத்தைத் தாங்கிக் காட்டுகிருன் வராகப்பெருமான்.

'பூமிப்பிராட்டி நீரில் முழுகிக் கிடந்தாள வெகு காலமாக . அவள் உடம்பில் பாசி படர்ந்து காட்சி யளித்தது அலங் கோலமாக..... அழுக்கேறின அந்த உடம்பில் நீர் ஒழுகாம லிருக்க வடிவ மெடுத்தார் மானமில்லாப் பனறியாக '' என்று கூறிய ஆண்டாள அவர்தான் தேசுடைய திருவரங்குச் செல்வனார் என்றும் கூறுகின்றாள்

“பாசி தூர்த்துக் கிடந்த பாாமகட்குப் பண்டொருநாள் மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப் பனறியாம தேசுடைய தேவா திருவரங்குச் செல்வனா.”

“மானமிலாப் பனறி” என்று இகழ்ந்து பாடவிடலை. புகழ்ந்து ஒப்புமை மிலலாத என்ற பொருளில் பாடுகிறாள் ஆண்டாள.

தான் அநுபவிக்க அமுதம் போன்ற எமபெருமானுடைய திருவடிகளையே உபாயமென்றடைந்தேன். அளவு இல்லாத கைங்கர்யமாகிற ஸாம்ராஜ்யத்தை இறுகப் பற்றிய மனத்தை யுடையவளுனேன் என்கிறார் ஸவாமி தேசிகன்.

“தானமுதா மவன்றன் சரணே சரணென்றடைந்தேன்
மானமிலா வடிமைப்பணி பூண்ட மனத்தினனே”.

‘மானமிலா’ என்ற சொற்றொடர் அளவு இல்லாத ஒப்புமை மில்லாத என்ற பெருகிய கையாளப்பட்டிருக்கிறது.

பூமிப்பிராட்டியின் மீது பாசி படர்ந்தது—உலக மக்களிடையே சூறிய-மையால் ஏற்பட்ட பாச மயக்கத்தைக் குறிக்கும் வராகப்பெருமான மீது பாசி படராமல் தேச (ஒளி) படாதது—தியாக உள்ளமுடன் தொண்டு நெறியில் ஈடுபடும் பகதாளுடைய உள்ளத்தில் பாச மயக்கம் ஏற்படாது, முகத்தில் தேஜஸ் பிரகாசிக்வும் என்பதைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இரணயாஷன் பூமியைத் தன் உடைமையாக நினைத்ததைப் போல ஜீவாதமா பரமாதமா பூபலபுகளை உணராத மக்கள் தோட்டம் மனைவி, பசு, நொழு, குளம், விளைநிலம், கிணறு ஆகியவற்றை யெல்லாம் தங்கள் உடைமைகளாகவே நினைக்கிறார்கள் ஆனால், பெரியாழ்வார் அப்படி நினைக்கவில்லை வராகப் பெருமானுடைய உடைமைகள் என்று மனப்பூர்வமாக நினைத்ததால், அவனது திருவடிகளில் சமர். பிதது விட்டார் விஷ்ணுவை எப்பொழுதும் சித்தத்தில் வைத்திருந்தமையே விஷ்ணுசித்தராகிய அவாதம் செயலுக்குக் காரணமாகும்.

உண்ணாது சோறு, பருகு நீர், தினனும் வெற்றிலையு் மெல்லாய் கண்ணன் எம்பெருமா நென்றென்றே கண்கள் நீர் மல்கி நெஞ்சம் குழைந்து நையும் நிலையில் வாழும் பெரியாழ்வாருக்கு உண்டியே உடையே என்று உகந்து ஓடும் நாட்டு மக்களுடன் நடப்புவோடு வாழ முடியுமா? முடியாது எனவே அவர், ‘நாட்டு மானிடத்தோடு எனக்கரிது ..’ என்கிறார்.

மேலும் அவர் குவலயாபீடம் என்ற யானையைக் கொண்டு கிருஷ்ணனை, ‘குஞ்சரம் வீழக் கொம்பொசித்தானே’ என்று போற்றித் துதி செய்கிறார் அவன் அந்த யானையினுடைய கன்ன மதம், கரட மதம், கபோல மதம் என்ற மும்மதங்களை வீழ்ச்சி யடையச் செய்ததைப் போல், பெரியாழ்வாருடைய தன் மதம், குல மதம், கல்வி மதம் ஆகிய மும்மதங்களைக் கொண்ட ‘ஆணவம்’ என்ற யானையைக் கொண்டுவிட்டான் என்கிறார்.

வராகப் பெருமானிடமும் கிருஷ்ண பெருமானிடமும் அவர் பெற்ற பேறுகளை இங்கு சிந்திக்கத் தக்கதாகும்.

“தோட்டம் இல்லவன் ஆத்தொழு ஓடை
துடவையும் கிணறு மிகவயெல்லாம்
வாட்டமின்றி யுன் பொன்னடிக் கீழே
உண்பபகம் வகுத்துக் கொண்டிருந்தேன
நாட்டு மானிடத்தோ டெனக்கரிது
நச்சுவார் பலர் கேழலொன்றாகி
கோட்டு மண்கொண்ட கொள்கையினுனே!
குஞ்சரம் வீழக் கொம்பொசித்தானே!”

வராகப் பெருமானின் தொண்டினைப் போற்றி அப்பெருமானை ‘பண்பாளன்’ என்று கொண்டாடுகிறார் திருமங்கையாழ்வார்.

“பண்டேனமா யுலகை யன்றிடந்த
பண்பாளன்!”... ..

ஒருமுனைப்பட்ட உள்ளத்தோடு நூலறிவினை மதி நுட்பமுடன் ஆராய்ந்தால் உண்மைகள் கிடைக்கும். அவற்றை வாழ்க்கையில் ஏற்படும் அநுபவங்களுடன் ஒப்பிட்டுச் சிந்தனை செய்தால் இறை யின்பத்தினைப் பெறமுடியும். வாழ்வு வாழ்வாக நடைபெறும் என்ற கருத்தினை ஆழவார்,

“கோல வராக கொன்றுப் நிலம்
கோட்டிடைக் கொண்ட எந்தாய!
நிலக்கடல் கடைந்தா யுனைப்
பெற்று இனிப் போகருவனோ?

—திருவாய்மொழி 10-10-7

நிலம் கோட்டிடைக் கொண்டது—மதி நுட்பமுடன் ஆராய்வதாகும். நிலக்கடல் கடைந்தது—அதனை அநுபவங்களுடன் ஒப்பிடுவதாகும்.

“ஞானபிரபுனை யல்லால் இல்லை நான் கண்ட நல்லதுவே” என்று ஆழ்வாரே போற்றும் வராகப் பெருமானை

அநுபவித்த நாம், இனி நரசிம்மப் பெருமானை யடைந்து
அநுபவிப்போம்

4. நரசிம்ம அவதாரம்

பகவான் தன் வாக்கைக் காப்பாற்றாமல் விட்டாலும்
விடுவான், தன் அடியார்களின் வாக்கைக காப்பாற்றாமல்
விடவேமாட்டான். மகாபாரத யுத்தத்தில் 'ஆயுதம் எடுக்க
மாட்டேன்' என்று கூறிய தன் வாக்கைக காப்பாற்றவில்லை.
'ஆயுதம் எடுக்கச் செய்கிறேன்' என்ற பீஷ்மரின் வாக்கை
ஆயுதம் எடுத்துக் காப்பாற்றினான் 'பகவான் பக்தனை அழிய
விடமாட்டான்' என்று அர்ஜுனனைச் சபதம் செய்யச் சொல்
கிறான் கீதையிலே (அத 9, சுலோ 31) பக்தனுடைய
(பிரகலாதனுடைய) வாக்கைக் காப்பாற்ற எந்த இடத்தி
லிருந்து எந்த உருவத்திலும் தோன்றுவான் என்பதைக் காட்
டும் அவதாரம் நரசிம்மாவதாரம்.

விகார உருவமில்லாமல் இருக்கும் எம்பெருமான் தன்
அடியார்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக அடையும் விகார உருவங்
களுக்கு எல்லையே இல்லை யென்பதை நிரூபிக்கும் அவதாரம்
நரசிம்மாவதாரம்.

தன தம்பி இரண்யாசுரன் வராகப் பெருமானால் கொல்லப்
பட்டான் என்ற செய்தியை யறிந்த இரண்யன் கொல்லத்
துணிந்தான் விஷ்ணுவை; அதற்கு ஆயுதமாகத் தேர்ந்தெடுத்தான்
தவநெறியை மந்தரகிரிகுச்சுச் சென்றான். பிரம்மதேவ
னைக் குறித்துக் கடுமையான தவம் செய்தான் காட்சியளித்த
பிரம்மதேவனிடம் தன் விருப்பம் போல் வரங்களைக் கேட்டான்.
அவனும் அவன் வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்துவிட்டான்.

சுரர்கள், நரர்கள், நாகர்கள், யக்ஷர்கள், தேவர்கள் முத
லானவர்களாலும், மிருகங்கள் முதலான பலவகைப் பிராணி
களாலும், பஞ்ச பூதங்களாலும், பகலிலும் இரவிலும், கட்டி
டத்திற்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் இறக்கக்கூடாது இவை
போன்றவைகளே அவன் பெற்ற வரங்களாகும்.

“அறிவின் எல்லைக்கோட்டி நுள் அடங்கமாட்டான் ஆண்டவன்” என்ற தத்துவத்தை அறியவில்லை இரண்யன், ‘ஆணவம்’ என்ற மேடையிலே ‘அறிவு’ என்ற நடனமாது நர்த்தனமாட முடியாதே! இதனைக் கீழோர்களால் எப்படி உணர முடியும்?

இரண்யன் தவநெறிக்குச் சென்ற காலத்தில் இந்திரன் கர்ப்பமாயிருந்த அவன் மனைவியைச் சிறப்பித்தது வரும் பொழுது தற்செயலாக நாரத முனியைச் சந்தித்தான். கர்ப்பத்திலுள்ள சிசுவால் எதிர்காலத்தில் ஆபத்து வரலாமென்றும், அதனால் இவனைக் கொல்லப்போகிறேனென்றும் கூறினான்.

“உனக்கு ஆபத்து வராது, இரணியனுக்குத்தான் வரும்” என்று கூறி அவனை மீட்டிய நாரதர் ஆசிரமத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்; நாராயண மததிரத்தை உபதேசம் செய்தார்; பின்னர் இருப்பிடத்தில் அவனைச் சேர்த்தார்.

தவத்தை முடித்த இரண்யன் நாட்டிற்கு வந்தான். அவன் மனைவி கோடிப் பிரகாசத்துடன் கூடிய ஆண குழந்தையைப் பெற்றாள். கருவிலே திருவைப் பெற்று அசுர குலத்தில் தோன்றினான் ஞானநாயகன்.

விசேஷமான ஆனந்தமுடையவன் என்ற பொருளைக் கொண்ட பிரகலாதன் என்ற பெயர் வைக்கப்பட்டு வளர்ந்தான் அந்த பகவத் பாகவதன்.

“நான் தைத்தியர்களில் பிரகலாதனாகவும், கணககிடுகிறவர்களில் காலமாகவும், மிருகங்களில் மிருகத் தலைவனாகவும் (சிம்மமாகவும்) இருக்கிறேன்” என்று கூறுகிறான் கீதாசாரியன். (அத் 10, சுலோ. 30).

தன் தந்தை இரணியனின் காலத்தைக் கணக்கிடும் கால தேவனாக வளர்ந்தான். அசுரத் தலைவனான தன் தந்தையை அழிக்க, மிருகத் தலைவனான சிங்க முகம் கொண்ட சிங்கமதாகிய தேவனை அவதாரம் செய்வதற்காக வளர்ந்தான் உரிய வயது வந்தவுடன் பள்ளிகு அனுப்பப்பட்டான் பிரகலாதன்.

ஆசார்யன், “இரண்யாய நம:” என்று கூற, அவன் அதைச் சொல்ல மறுத்தான்.

மாதா தன் குழந்தையைத் தன் வயிற்றில் அடக்கி வைத்துக்கொண்டுள்ளதைப் போல், திருமந்திரம் பகவானைச் சேர்ந்துள்ளதை, “மந்தரோ மாதா, குரு பிதா” என்றுசாஸ்திரம் கூறும் மாதாவின் வயிற்றி லிருக்கும்பொழுதே திருமந்திரம் அடையப்பெற்ற பிரகலாதன், இரண்யாய நம. என்று எப்படி கூறுவான்?

“ஓம் நமோ நாராயணய” என்று கூறினால் திருத்த முடியாத நிலையில் பிரகலாதனை இரண்யனிடம் ஒப்படைத்தார் அவனுடைய ஆசார்யனான சுக்கிராச்சாரியாரா

தன தந்தையின் அன்புடன் கூடிய அரவணைப்பில் முக மலாசசி பெற்றான் பிரகலாதன். ஆனால் திருமந்திரம் ஐப்ப பதில் அவனது உள்ளம் தளர்ச்சி பெறவில்லை. பலவகையாலும் முயற்சி செய்து பிரகலாதனைத் தன வழிகுக் கொண்டு வருவதில் இரண்யனும் தளர்ச்சி யுறவில்லை.

“கருக்கோட்டி யுட்கிடந்து கை தொழுதேன் கண்டேன்” என்று பூதத்தாழ்வாருக்குக் கிடைத்த ஜாயமான கட்டாட்சம் பெற்றுக் கருவிலே திருவுடையவனாக வளர்ந்தான் பிரகலாதன். அதனால் ‘துன்பங்கள் செய்து தன் தெய்வநிலை உலகில் புக உய்க்கும் அபமான், துயரமில் சீராக கண்ணன் பாயன் புகழ் துறற யானோ துன்பமில்னே” என்று கூறும் ஆழ்வாருடைய மனநிலையில் இருந்தான். சோகத் தீராகத் துருதிப பொருளுடன் கலந்தான்.

துன்பத்தில் இனபம காணும் நிலையே ஆழ்வாரா பெற்ற மன நிலையாக அந்நிலையைப் பெறுவதெப்படி?

ரீக், யஜுர், சாம, அதர்வணம் ஆகிய நான்கு வேதங்களையும், மற்றுமுள்ள பல வித்தைகளையும் அறிந்த நாரதா, சனதகுமாரரிடம் சென்று பரமாதமாவின் ஸவருப ஸவபாவாதி களை அறிந்து கொள்வதற்காக ஆசார்யனாக விருந்து தந்து வததை உபதேசிக்குமபடி பிரார்த்தித்தாரா,

இதன் மூலம் பரமாத்வை உள்ளபடி ஆசார்யாநுகர கததால் அறிந்தவனுக்குத்தான் துன்பங்கள் நீங்கி இன்பம் கூடும் மன நிலைப்படுபதென்றும், மற்ற உபாயங்களால் நிலையான இன்பத்தைப் பெறவே முடியாது பிரகலாதனை கருவிலே நாரதரை ஆசாரங்களுக்கெண்ணு பரமாத்மாவின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவாதிகளை உணர்ந்திருந்தமையினால் தன்னைத் தாக்கிய சோகத்தால் மனக் கலகம் மடையாமல் சோகத் தீரகரும கருதிப் பொருளோடு கலந்தான்.

ஞான நிஷ்டையில் மனமானது ஏழும் புகள நான்கு உலகியல் இன்பங்களில் செல்லும் புலன உணர்வுகளை நீக்கி, ஆத்ம விஷயத்தில் மனத்தைச் செலுத்துவது முதற்படி (யத மான ஸம்ஜ்ஞை). கிடைக்கும் பொருள்கள் எதுவானாலும் விருப்பு வெறுப்புகள் இல்லாமலிருப்பது இரண்டாவது படி (வ்யதிரேக ஸம்ஜ்ஞை). ஆனந்தமோ அனாததமோ வினைவிக ரும்காலங்களை அண்மையில் ஆடைப்போவதை அறிந்தபோதி லும், மனமானது ஆசை, பயம், கரோதம் ஆகிய உணர்வு களிலிருந்து விடுவிக் கப்பட்டு ஆதமாவைச் சித்தப்பதிலேயே முயன்று நிற்கும் நிலை முன்ருவது படி (ஏகேந்தரிய ஸம்ஜ்ஞை).

தன் மனத்தை எப்பொழுதும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலேயே ஈடுபடுத்தி மற்ற விஷயங்களில் இம்மியும் சம்பந்தப்படாமல் ஆத்ம சாக்ஷாத்காரம் பெற்றுப் பகவதருபவத்தில் பரவசமடையும நிலை நான்காவது படி (வசீகார ஸம்ஜ்ஞை). இந்த நான்காவது படியிலேறிய மனத்தினை யுடையவர்களாலேதான் துன்பத்தில் இன்பம் காணும் நிலையினைப் பெறமுடியும் பிரகலாதன் அவ்வாறு பெற்றிருந்தான்.

பிரகலாதனை வெட்டச் சொன்னான் இரண்யன், ஆயுதம் முறித்தது கடலி- தளளச் சொன்னான்; கடலரசன் தூக்கி வந்து கரை சேர்த்தான் மலையிலிருந்து உருட்டச் சொன்னான், மாதவன் மணடியிட்டு ஏந்திவிட்டான். பாம்புகளை யிட்டுக் கடிக்கச் சொன்னான், பாம்பினையான பாதுகாததான யானைகள் மிதிக்கவில்லை, அக்னி எரிக்கவில்லை, அவனைக் கண்ட

இரணியனது நெஞ்சம் தான் எரிந்தது. வினையாடுபவனுடன் வெகுளுபவன் தரக்குப்பிடிக்க முடியாது.

துன்பங்களோடு வினையாடி மகிழ்ச்சி காணும் பிரகலாதனுடன் அகங்காரத்தால் வெகுளும் இரணியனால் தாக்குப்பிடிக்க முடியவில்லை. அதிர்ச்சியுற்றான்; ஆத்திரப்பட்டான், “நீ வணங்கும் அந்த அரி எங்கே இருக்கிறான்?” என்று அலறினான். “எங்கு மிருப்பான்; அவன் இல்லாத இடமே இல்லை அப்பா” என்றான் பிரகலாதன்.

“அப்படியானால் இந்தத் தூணில் இருப்பானா? இதோ பராக்கிறேன்” என்று ஒங்கி அறைந்தான் இரணியன் அந்தத் தூண் அவனே அளந்து அவனுடைய மேற்பாராவையில நாட்டிய தூண் என்று ஆழவார்களாலும் ஆசராயர்களாலும் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளன.

தன் பக்தனுடைய வார்த்தையை மெய்ப்பிப்பதற்காகவும், இரணியனுடைய கொடுமைகளிலிருந்தும் பிரகலாதனை காப்பதற்காகவும் எம்பெருமான திருவுள்ளம் கொண்டார் கரந்தசில் இடந்தொறும் இடம் திகழ பொருளதொறும் கரந்து எங்கும பரந்துள்ள தன்னுடைய சாவ வியாபதியை உணர்த்துவதற்காகவும் அந்த இரணியன் அறைந்த இடத்திலேயே அங்கேயே தோன்றினான் நரஸிம்ம உருவத்துடன்.

வான் போல் கூரிய நகங்களையுடைய நரங் கலந்த சிங்க வடிவில் தோன்றினான் என்கிரூர் பெரியாழ்வார் தன் கொடிய வடிவைக் கண்ட பின்னரேனும், பயத்தினாலாவது இரணியன் திருநதுவானா? என நீனைத்தான் எம்பெருமானே. அவன் உள்ளத்தில் இமியியளவேணும் அடியார்கள் அபிமானம் இருக்கிறதா என்று தொட்டுப் பார்த்தான் அது இல்லையாதலால் அவனது மாபைப் பிளந்தன நரசிம்மமூர்த்தியின கரங்கள் என்கிரூர் பெரியாழ்வார்.

‘அனத்திட்ட தூணை யவன் தட்ட வாங்கே
வளர்த்திட்டு வானுகிர்ச் சிங்க வருவாய்

உளம் தொட்டு இரணிய ஞெண் மார்வகலம்
பிளந்திட்ட கைகள் ... ..

உயர்திணைப் பொருள்களையும் அஃறிணைப் பொருள்களையும் உடலாக உடையவன் எம்பெருமான். உயிரினங்களின் உடலிலும் வியாபித்துள்ளான் எம்பெருமான். உயிரினங்களிலும் வியாபித்துள்ளான் அநத எம்பெருமான இத் தத்துவத்தை ஆழ்வார், “அடியேன் உளளான உடல் உள்ளான்” என்கிறார் (8-8-2) ‘அடியேன்’ என்ற சொல் உயிரினங்களில் பகவான ஆன்மாவாய் உள்ளத்தைக் குறிக்கும்.

பிறருடைய பொருளைத் தன்னுடைய பொருளாகக் கருதி உரிமை பாராட்டுவது தீய குணமல்லவா? உடலும் உயிரும் எம்பெருமானது உடைமைகளாயிருக்கும்பொழுது பாசமயக்கத் தால், ‘நான்’, ‘எனது’ என்ற பற்றுக்களால் உந்தப்பட்டு தங்களுடைய உடைமைகளாகக் கருதிச் செயல்படுவது வஞ்சகம் தானே?”

‘நான்’ என்ற உரமிட்டு, ‘எனது’ என்ற நீர் பாய்ச்சி வளர்க்கும் ‘வஞ்சகம்’ என்ற பயிரைச் சூபடி செய்யும் நாற்றங்கால் ‘ஆணவம்’ ஆகும் பயிரை அழித்துவிட்டுத் தானே நாற்றங்காலை அழிக்கமுடியும்? வஞ்சகப் பயிரை (பூதனையை அழித்துவிட்டு, ஆணவம் என்ற நாற்றங்காலை (இரண்யனை) அழித்தான் எம்பெருமான்.

கிருஷ்ணாவதாரத்தை முன்னர் கூறிவிட்டுப் பின்னர் நரசிம்மாவதாரத்தை கூறுகிறார் பெரியாழ்வார் காரணம் என்ன? வஞ்சகத்தை ஒழித்து விட்டால் தான் ஆணவத்தை அழிக்கமுடியும் என்பதே

தன்னுள்ளே அடங்கிப் கொடுமையை மறைத்துக்கொண்டான, பெற்ற தாய் போல பரிவு காட்டி வந்தாள் பூதனை; அவள முலை சுவைத்து உண்டான்; ஒன்றும் அறியாது தூங்குவது போல தொடடிலில் கிடந்தான்; இந்தப் பிள்ளைதான் முப்பு சிற்றமே மிதுநத இரண்யனுடைய மார்பைப் பிளந்தவன் என்கிறார் பெரியாழ்வார்.

**“பிறங்கிய பேய்ச்சி முலை கவைத துண்டிட்டு
உறங்குவான் போலே கிடந்த விப்பிள்ளை
மறங்கொ ளிரணியன மார்பை முன்கீண்டான்”**

இரண்யன் சரண்யன் (இறைவன்) இலையென்று கூறலை யிட்டு, தானே இறைவன் என்று கூறினான், உலகியல் வட்டத்தின் எல்லைக் கோட்டினைத் தாண்டி ஆன்மீக எல்லையினை அடையாதவர்கள், அடைய இயலாதவர்கள், அவனுடைய அருளில் லாபமெயினால் அடைய முயலாதவர்களுடைய அறிவு இரண்யனுடைய அறிவின் பிரதிபலிப்பையாகும் அவர்கள் பேசும் பேச்சுக்கள்—இசையிலலாத பாடல்களை அபபேச்சுக்களில் வலியுறுத்தும் கருத்துக்கள் - தப்புத் தள்ளுங்கள். அபபேச்சுக்களில் எழுப்பப்படும் ஓசைகள்—அபசருதிகளை அதனை இரசிக்கும் இரசிகர்கள்—தன்னைத்தானே உணரும் திறனில்லாதவர்களே!

கட்டு அவிழ்கின்ற பூமாலையானது மார்பின் இரண்டு பக்கங்களிலும் அசைந்து விளங்கியதாம் நரசிம்முரத்திக்கு என்னும் நிலையைத் ‘தனை அவிழ் கோதை மலை இருபால் தயங்க’ என்கிறா திருமங்கையாழ்வார் இரண்டினை வதம் செய்யக் கொடுமான செயலில் ஈடுபடுமென்பது மாலையோடு தோன்றுவானே தன் பக்தனை பிரகலாதனுக்குக் கண் குளிர சேவை சாதிக்க விரும்பிப் பரம டோசகியமான பூமலை உணிந்து உனது வாழ்வுக்கு குணத்தை, அகராதி தாய் உகவிறகுத் தான ஈனற கண்குருட்டியிடம் காட்டும அன்பு உள்ளதெனக் காட்ட மாலையோடு தோன்றினான்

அதே சமயத்தில் இரண்யனுக்கு அழலை உமிழும்படி நின்றுள்ள வட்டணிதத இரண்டு கிருக்கூண்டினும் அளவு கடந்து மலர்ப்பெற்றுப் பரங்குமாகத் தோன்றினான், தனது வீர்ய குணத்தைக் காட்டினான் பகவத பாகவத விஷயங்களில் உண்டான அவனது அபாரமான பெருமை குலையுமபடியாக வளைந்த திருநகங்களை யுடையனாய்த் தோன்றினான் என்கிறா திருமங்கையாழ்வார்,

“... எரிகாணநிராண்டு தறுகண் அளாவெழ
வெமமை மிகக அரியாகி யன்று பர்போன் சினங்க ளவிழ
வளையுதி ருளி .. 11-4-4,

யானையோடு சிங்கம் சண்டை செய்யும் காலத்திலும் தன்
குடக்கு அப்பாகப் பால் கொடுக்கும். அதுபோல நரசிம்ம
மூர்த்தி மலை உணிந்து பிரகலாதனுக்குக் கண் குளிரச் சேவை
சாதித்தான், அழலை உமிழும் கண்களைக் காட்டி இரவிய
னுக்குப் பயத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டு ஒழித்தான்.

பக்தன் எப்பொழுதும் அருள் நெறியில் குணவானாக வரமு
வேண்டும, அற நெறிகளுக்கு ஊறு விளையும்பொழுது வீரய
குணத்தைக் காட்டிச் சிறு பேண்டுமென்பது நரசிம்மமூர்த்தி
காட்டும குறிப்பாகும்.

நரசிம்மமூர்த்தியின் கோபத் தீயை அணைக்கும்பொருட்டு
பிரம்மா முதலான தேவர்கள் லக்ஷ்மிதேவியைப் பிரார்த்திக்க.
அவள் வந்து நிறு அலா சாததமடைந்தாள். தேவர்கள்
பூ மழை பொழிய, பிரகலாதனுக்கு முடி சூட்டி, இராஜயம்
ஆளுபடி வாழ்த்திவிட்டு லக்ஷ்மிதேவியுடன் வையுணடம்
சோந்தார்.

‘பிறப்பதும் பிறப்பிப்பதும் நம் வசமிலை; இறப்பதும்
இறப்பிப்பதும் நம் வசமிலை’ என்பது பிரகலாத தத்துவம்.
இதனைத் தினமும் சிந்தனை செய்பவர்கள் உள்ள உறுதியுடன்
வாழ்வார்கள், ஆத்ம புத்தியுடன் வாழ்வார்கள், விசேஷமான
ஆனந்தமுடன் வாழ்வார்கள், உண்மையான தொண்டர்களாம்
வாழ்வார்கள்.

எதிர்பாராது தோன்றிய நரசிங்கப்பெருமான என்று
‘யதருச்சாஹரே’ என்று ஸ்வாமி தேசிகனால் ஸதோத்திரம்
செய்யப்பட்ட அததப் பெருமான, இந்த நர ஜெனமத்தில்
பிறவி எடுத்த நமக்கு, சிம்மத்தின் இயல்பான குணமாம்
ஆணமையினை அளித்து எதிர்பாராது தோன்றும் பிரசகினை
களைத் தீர்ப்பதற்குத் தக்க சமயத்தில் நல் அறிவினை நுகரிக
காப்பதற்குப் பிரார்த்திப்போம்.

4. வாமனாவதாரம்

நீர்வளம், நிலவளம், நெல்வளம், பால்வளம் ஆகிய எல்லா வளங்களும் நிறைந்து நீங்காத செல்வமுடன வாழ வேண்டுமானால், வானவெளி யெல்லாம் இடம் அற்றுப் போகுமபடிச் செய்து, அதாவது அம்பரம் ஊடறுத்த ஓங்கியுல களந்த உததமனும் வாமனாவதாரக் கடவுளின் நாமங்களைப் பாருங்கள் என்று கூறுவதோடு அவன் திருவடிகளுக்கு, “அன்று இவ்வுலகம் அளந்தாய்! அடி போற்றி” என்று மங்களாசாசனம் செய்வான் ஸ்ரீ ஆண்டாள்.

பிரகலாதனுக்குப் பின் ஆட்சி நடத்திய அவன் பேரன் பலி என்பவன் மன வலிமையினைப் பெறுவதற்காக இராஜயப் பொறுப்புக்களை அமைச்சர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு இமய மலைக்குச் சென்று பிரமமதேவனைக் குறித்ததுத தவம் செய்தான். காட்சியளித்த பிரமபுனிதம் அவன் கேட்ட வரங்கள் எத்தகைய இன்னல்கள் நேர்ந்தபோதிலும் மகா விஷ்ணுவிடம் பகதி குன்றாமலிருப்பது ஒன்று. தான் சிரஞ்சீவியாக வாழ வேண்டு மென்பது மறவொன்று பிரமமாவும் வழங்கி விட்டான்.

மிகுந்த பூரிப்புடன் வந்த தன் ஆசாயன் சுக்கிராச்சாரி யாரை வணங்கினான். ‘மிகுந்த வரங்களைப் பெற்ற நீயே இருக்கவேண்டும் முவுலக ஆட்சியின் அதிபதியாக’ என்ற ஆசீர்வாதம் கிடைத்தது ‘அமராவதியில் அமர்ந்துள்ள அமரர்கோளை அதை விட்டு அகற்றவேண்டும் உடனடியாக’ என்ற கடமையும் வற்புறுத்தப்பட்டது கடமையை நிறை வேற்ற ஆசாயனையே வேண்டினான். தேவகுரு பிருகஸபதி மூலம் இந்திரனது ஆட்சியைப் பலியிடம் ஒப்படைக்குமபடிக் கூறினார் சுக்கிராச்சாரியார். காலத்தைக் கருதி ஒப்படைத் தான் இந்திரன். அமராவதியை விட்டு நீங்கினான். தந்தை கசியபர் ஆசிரமத்தில் தங்கினான்.

தன் மக்கள் அசுரர்களால் அல்லறபடுவதை அறிந்த அதிதி அனை அகற்ற வேண்டுமென்று வேண்டினான் தன் கணவர் கசியபரிடம் அவர் மனைவிக்கு ஆறுதல் மொழி கூறிவிட்டுக்

குன்றனைய குற்றம் செய்யினும் குணங் கொள்ளும் மகா விஷ்ணுவிடம் ஈடுபட்டாரா தவததில காட்சிபளித்த கருணாகரன, “மீண்டும் இந்திரனுக்குப் பதவி கிடைப்பதற்குத் தோன்று கிறேன் அதிதி காப்பததில்’ எனருள்

அதன்படி யே தோன்றினா. வாமனமூர்த்தியாகக் குள்ள மான வடிவம் எடுத்தார் கண்டவுடன் வணங்க வேண்டு மென்ற எண்ணத்தைத் தோற்றுவிக்கும்படியான பண்புடன் தோன்றினான் என்கிருா திருமங்கையாழ்வார்

“தொழுநீர் வடிவிற் குறளுருவாய் வந்து தோன்றி.” (8-8-5)

இவன் மெய்யான யாசகன் என்று மாவலி தெரிந்து கொள்ளும்படி தர்ப்பை, மான் தோல, கௌபீனம், தண்டம் ஆகியவற்றோடு நல்ல அநுஷ்டானங்களில் உபயோகப்படு கின்ற வேதத்தை நாவிலால் உச்சரிக்கின்ற முனியானான்.

“மெய்ம்மை உணர செம்தொழில் வேதம் நாவின்

முனி ஆகி.” (11-4-5)

செயலுக்கேற்ப உருவ அமைப்பைப் பெறுவது மட்டும் முக்கியமல்ல; உள்ளமும் உரையும் உண்மையிலேயே ஈடுபாடு கொண்டவதுதான் முக்கியமான செயலாகுமென்பதை வாமனா மூலம் குறிப்புணர்த்துகிறார் திருமங்கையாழ்வார் வாமனர் பிரமமச்சாரி வேடத்தில் புறப்பட்டாரா பலிச சகரவாததியை நோக்கி. வணங்கி வழிபட்ட பலியிடம், “தவம் புரிவதற்குத் தன காலடியால் மூன்றடிப பரப்புள்ள பூமியைத் தானமாகக் கொடு” என்று யாசித்தார் வாமனர்

‘கொடுக்கிறேன்’ என்று உவந்த உள்ளமுடன் கூறினான். கூடாதெனச் செய்கை மூலம் குறிப்புணரத்தினா சுக்கிராச் சாரியார் விஷ்ணு பகதாசனாகருக கொடுப்பதையே தன் பிறவி பாககியமாகக் கருதும் மாவலி, குருவின் ஆணையை மீறித் தானம் கொடுக்க முற்பட்டான்.

சிஷ்யனைக் காகமும் கடமை உணர்வில் உந்தப்பட்டாரா சுக்கிராச்சாரியார் அடைத்தார் தாரை வரங்கும நீர்ப்

பாததிரமான கொண்டியின துவாரத்தை ஒரு வண்டு உருக் கொண்டு; அறிந்தார வாமன, குத்தினா அதனைத் தர்ப்பப் பூவால், கண ஒன்றில் பட்டதால் சுக்கிராசசாரியாருக்கு ஒரு கண் குருடாயிற்று. பயந்து டெளயிதறினா, பின் தாரை வராதது விட்டான மாபலி,

வாமனா திரிவிக்கிரமனாகி அளந்தார பூலோக முழுவதும் ஓர் அடியால், அளந்தார மேலுலக முழுவதும் மறையூர் அடியால், முனரூர் அடிகுது இடம் எங்கே என்று எழுப்பப்பட்ட குரலுக்கு வணங்கித் தன் தலையைக் கீழ் நுதலான மாபலி. அதில் காலை வைத்து அழுத்தி அனுப்பினார் கீழுலகத்திற்கு பூமலை பொழிந்ததாகத் தேவர்கள்

உலக மக்களின் நலனில் பங்கேற்பது பசுதனின் கடமை எனபதைக் குறி புணர்த்த உலகத்தை அளந்த தன் பாதத்தை மாபலி தலையில் வைத்தார வாமனா

அழகான ஒரு மிதியிறை நீர் நிலைகளை யெல்லாம் ஊடுருவி நின்ற வாமனரது பாதம் மேலும் போகமுடியாமல் அங்கேயே நின்று விட்டதாம், ஒரு திருவடி நல்ல கருணையுள்ளங் கொண்ட மாபலியின் பதிகைக் கர்ப்ப அண்டசூழ்ந்தும் அப்பால் ஆகாயத்தை ஊடுருவிச் சென்றதாம் சென்ற அந்தத் திருவடி சூரிய, குளிரந்த சந்திர, நட்சத்திரமண்டலங்களுக்கு மேலும் போய விட்டது நட்சத்திர மண்டலத்திற்கு மேல் பிரம்ம லோக மளவும் சென்ற அந்தத் திருவடி பூலோகம் முதலான பதினானு உலகங்களையும் தன்வசமாகக்க் கொண்டது. அந்த எம்பெருமானின் திருவடிகளை வணங்குகிறேனென்று கூறும் திருமங்கையாழ்வாரின் அருளிச்செயல் இதுவாகும்.

“ஒண்மிதியில் புனலுருவி ஒருகால நிற்ப

ஒரு காலங் காமரு சீர் அவுணன் உள்ளத்து,

எண்மதியும் கடந்து அண்ட மீது போகி

இருவிசம்பி னூடுபோ யெழுந்து, மேலைத்

தண மதியும் கதிரவனும தவிர ஒடித்

தாரகையின் புறநதடவி அப்பால் மிககு

மண் முழுதும் அகப்படுதது நின்ற எந்தை
மலர் புரையும் திருவடியே வணங்கினேனே ”

பூவுலக மக்கள் அனைவருக்கும் இறைவன் எந்த வித்தியாசமின்றித் தன் திருவடிகளைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகிறான் என்ற கருத்தினை ‘ஒண்மிதியிற் புனலுருவி ஒரு கால் நிறப்’ என்ற தொடர் குறிப்புணர்த்தும் தூய்மையான கருணையுள்ளக் கெரண்டவர்களது புகழ் குறிப்பிட்ட எல்லைக்கோட்டிற்றொள அடங்காது என்பதை ‘அவுணன் உள்ளத்து எண்மதியுங் கடந்து’ என்ற தொடர் குறிப்புணர்த்தும். அது வானளாவி நிற்கும் என்பதை சூரிய சந்திர நட்சத்திர மண்டலங்களுக்கும் அப்பால பிரம்மலோகம் வரை என்ற அளவு மூலம் காட்டப்படுகிறது.

அப்படி ஓங்கி உலகமளந்த உத்தமனது திருவடிகளை ஆசார்யன் மூலம் பெற்றவர்க்குப் பூவுலக மக்கள் தொண்டு செய்வார்களென்பதை ‘மண் முழுவதும் அகப்படுதது நின்று’ என்ற தொடர் மூலம் குறிப்புணர்த்துகிறார் திருமங்கையாழ்வார்.

கீழுலகம் சென்ற மாபலியின் பிராராதனைக் கிணங்க சிரஞ்சீவி பட்டம் கொடுத்து அவனுடைய அரண்மனை வாயிலில் எம்பெருமான் கதையையும் தண்டத்தையும் தரித்துக்கொண்டு இன்றும் அவனா வணங்கப்படுகிறார்.

‘காப்பதற்கே வாமனனாக உதித்தவனே!’ என்ற பொருளில் ‘ரக்ஷா வாமந’ என்று ஸ்வாமி தேசிகன் கூறிய பகவான் இந்திரனைக் காப்பாற்றியதைப் போல் நம்மைக் காப்பாராக.

6. பரசுராமாவதாரம்

மனதிற்கும் உடம்பிற்கும் நெருங்கிய தொடர்பினை ஏற்படுத்துவது ஐம்புலன்கள் அவைகளை முறைப்படுத்தி விஷய போகங்களில் சென்று விருப்பு வெறுப்பிற்கு இடங் கொடுக்காமல் மக்களைக் காப்பாற்றுகின்றவனே மன்னனாவான். அத்தகைய மன்னனே மக்களுக்கு நன்மைகளைச் செய்து அவர்களால் தலைவனாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவான்.

புலன்களை ஸுஹபபடுத்தாது விஷய போகங்களில் முழுகி மக்களைக் காப்பாற்றும் கடமையில் தவறிவிட்டார்கள் கூடித்திரிய மன்னாக்கள் அடக்காலத்தில் அவர்களைத் தண்டிக்கப் பரசு என்னும் கோடாலியை ஆயுதமாகக் கொண்டு ராமன் என்ற திருநாமத்துடன் தோன்றிய அவதாரமே பரசுராமாவதாரம்.

எம்பெருமான் அறிவுடைய ஆனமாவிடம் (சேதனனிடம்) தன்னுடைய உருவத்துடன் ஆவேசித்துத் தோன்றிய ஆவேசாவதாரம் பரசுராமாவதாரம் பலராமாவதாரம் தவிர மற்ற அவதாரங்களெல்லாம் அமசாவதாரங்கள். அதாவது சாத குணமுடைய அவதாரங்கள்

உயிரினங்களை எம்பெருமானது உடலாகக்கி, எம்பெருமானை அவுடலுக்குரிய உயிராகவும் பகவத ராமாநுஜர், எந்த உயிரினங்களை முறைப்படுத்தி நலங்களைச் செய்யாத மன்னாக்களை ஒழிப்பதற்காகவே எடுத்த பரசுராமாவதாரத்தில் ஈடுபடாமலிருப்பாரா? ஈடுபட்டுத் தனனைப் புனிதனாகக்கி கொண்டார் என்கிறா அமுதனார்.

கூடித்திரிய குலத்து அரசாக்களை இருபத்தொரு தலைமுறையளவும் தொலைத்தருளினார் பரசுராமா கூடமை பொருந்திய மழுவாலே உலகமெங்கும் பரவின புகழையுடைய இராமாநுஜர் பரம பரிசுத்தரானா அந்த பரசுராமரைத் துதித்ததாலே என்கிறார் அமுதனார்.

‘ கோக்குல மன்னரை மூவெழுகால ஒரு கூர்மழுவால் போக்கிய தேவனைப் போற்றும் புனிதன், புவனமெங்கும் ஆக்கிய கீர்த்தி இராமாநுஜன் . ..’

மக்களுக்கு நல்லுணர்வுகளை வளர்ப்பது கடவுள் தத்துவங்களும் உலகியல் தத்துவங்களும். அவற்றை வளர்க்க அடிப்படையாக அமைவது அரசியல் நெறி அதனை உணர்ந்து செம்மைப்படுத்துவதில் பங்கேற்க வேண்டும் ஆன்மீகவாதிகளென்பதை பரசுராமாவதாரத்தில் இராமாநுஜரின் ஈடுபாடு குறிப்புணர்த்தப்படுகிறது.

ஐமதக்கினி முனிவரது மனைவியான ரேணுகாதேவியிடம் அவதரித்தார் பரசுராமா. பரசு என்றால் கோடாலி என்று

பொருள். அதனை ஆயுதமாகக் கொண்டமையால் பரசுராமன் என்று அழைக்கப்பட்டார்.

ஒரு சமயம் பரசுராமன் இல்லாதபொழுது ஜமதக்கினி முனியின ஆசிரமத்திற்குப் படைகளுடன் திக்குவிஜயம் செய்ய தான் காரத்தவியாராஜானை இவன் எம்பெருமானிடம் சகதியைப் பெற்றமையால் இவனிடம் சக்தியாவேசம் உண்டு அதனால் உண்டான ஆணவத்தால் தனக்கும் தன் படைகளுக்கும் விருந்துபசாரம் செய்த ஜமதக்கினி முனிவரின் காமதேனுவைக் கேட்டான் தேவேந்திரன் கட்டளைப்படி தவமுனிவர் களுக்கு உபகாரம் செய்யும் அப்பசுவைக் கொடுப்பதற்குத் தனக்கு உரிமையிலலை என்று கூறி விட்டார் ஜமதக்கினி முனிவர் பலாத்காரமாக அப்பசுவைக் கவர்ந்து சென்றான் காரத்தவியாராஜானை.

பரசுராமன் வந்தார். தந்தை மூலம் விவரம் அறிந்தாரா, தேடிச் சென்றார் கார்த்தவியாராஜானை, போரா செய்தாரா அவனோடும் அவன் படைகளோடும், இருபத்தொரு நாள்களில் நடந்த போரின் முடிவில் தனது ஆயிரம் கரங்களையும் பரசுராமனின் கோடாலிக்கு இரையாகக் கொடுத்தாவிட்டு மாண்டான் கார்த்தவியாராஜானை. காமதேனுவை மீட்டுச் சென்றான் பரசுராமன்.

தந்தையைப் பறி கொடுத்த கார்த்தவியாராஜானை மக்கள் பரசுராமரின் தந்தை ஜமதக்கினி முனிவரைப் பரசுராமர் இல்லாதபொழுது பழிக்குப் பழியாகக் கொன்றுவிட்டார்கள்.

வந்த பரசுராமர் கண்டார் தாயின் துக்கத்தை; எண்ணினார். துக்க மிகுதியால் அவள் தலையில் அவள் அடித்துக் கொண்ட அடிகள், தெரிந்து கொண்டா கடித்திரியர்களின் அக்கிரமம் செயல்களை, அழித்தாரா அவர்களைப் பூண்டோடு, கொடுத்தார் தானமாகப் பூமண்டலத்தைக் கசியப் பருககு.

சிறு குழந்தையில் தந்தையின் ஆணைப்படி தாயின் தலையை வெட்டித் தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை என்ற அற நெறியை உணர்த்தினார். தாய் தலையில்லாத 21 அடிகளுக்கு

21 ஸ்ரீமதநகர சபைத் தீர்மானங்களைக் கொண்டு 'தாயிற சிறந்தொரு கோயிலுமில்லை' என்ற அறநெறியையும் உணர்த்தினார்.

அந்த அறநெறியின் வலிமைமினால் கைலாயகிரியை எடுத்து இராவணனை வென்ற கார்த்தவீரயாஜுனனைக் கொண்டு வென்று தன் வலிமையை உலகுக்குக் காட்டினார். அறநெறி தவறிய அரசர்களை அழிக்கும்பொருட்டு ஆவேசித்திருந்த வீஷ்ணு சகதி விசேஷம் அக்காரியம் முடிந்தபின், அவ்விஷ்ணு வின துய்சமான தசரதராமனால் கவாநது கொள்ளப்பட்டது, தன்ம செய்யப் போயவிட்டா பரசுராமர்

இனி கருண மூத்தியான இராமபிரானை, 'கருண சாகுதஸ்த' என்று ஸவாமி தேசிகன் போற்றும் ஸ்ரீராமபிரானின் நற்குணக் கடலில் முழுகுவோம் ஆழ்வார் காட்டும் 'தயரதன் பெற்ற மரதக மணித்தடம்' என்ற தடாகத்தில் குள்ளக குளிரக் குடைநது நீராடுவோம்

7. ஸ்ரீராமாவதாரம்

அயோத்தியில் வாழும் புலலிவிருந்து; எழும்பு வரை மிகவும் அற்பமான பிராணிகளையும், அசைவு - அசைவற்ற உயிரினங் களையும் பிரமன் படைத்த உலகிலே அவைகளை நல்ல தன்மை யினை அடையுட்படிச் செய்தான் இராமபிரான். ஆகையினால் உலகில் கறக விதம்புகிறவர்கள் குணக்கடலான ஸ்ரீராம பிரானைத் தவிர வேறு யாரையேனும் கற்பார்களா? என்று ஓர் வினாவை விளக்கினார் ஆழ்வார்

“கற்பார் சரமபிரானை யல்லால் மற்றும் கற்பரோ?
புற்பா முதலாப் புல்கெறும் பாதிபொன்றின்றியே
நற்பால் அயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும்
நற்பாலுக் குய்த்தனன் நான்முகனார் பெற்ற நாட்டுளே.

(7-5-1)

அனுட்டானங்களில் ஈடுபடாத உள்ளங்களும் இராம பிரானுடைய நற்குணங்களில் ஈடுபட்டுச் சிந்தனை செய்யும்

பொழுது, அக்குணங்கள் அவர்களது வாழ்விற்கு ஏனையாக அமைந்து, வாழ்வாங்கு வாழும்படிச் செய்யும் என்பது ஆழ்வார்காட்டிய குறிப்பாகும்.

தன் மேன்மை பாராது தன்னைவிடத் தாழ்ந்தவாகளோடு உணர்வில ஒன்றிக் கலந்து உறவாடும் குணம் நீர்மை குணம். இதுவே குணங்களில் தலையான குணமாகும். இக்குணத்தை வெளிப்படுத்தும் இடமே அவதாரக் காலம் எனப்படும்.

விசுவாமித்திரனின் யாகரட்சணம் செய்தது; குகனிடம் தோழமை கொண்டது; சபரியிடம் அமுது செய்தது; மகரிஷி களுக்குச் சரணாகதி கொடுத்தது; 'இன்று போய் நாளை வா' என இராமனிடம் இரக்கம் காட்டியது ஆகிய இடங்களில் வெளிப்படுவது இராமபிரானின் நீர்மை குணமாகும்.

எதிரியின் சோர்வினைக் கண்டு அதனைப் பயன்படுத்தி வெற்றி கொள்வது வீர்யமாகாது. உற்சாகம் ஊட்டி எதிரியை உதிரவோட்டுவது வீர்யமாகும்.

'சென்றங்குத் தென்னிலங்கைச் செறரூய் திறல் போறறி' 'பொல்லா வரக்கனைக கிளளிக கனைநதானை' என்ற வாக்கியங்களில் இராமபிரானின் வீர்ய குணத்தைக் கூட்டுகிறான் ஆண்டான்.

ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் முக்கிய அங்கம் வகிப்பது சரணாகத ரக்ஷணமே அதற்குத் தேவையான குணம் கருணை துன்பத்தில் துயரறுபவருடன் பங்கேறப்பதே கருணை எனப்படும் அக்குணத்தில் முழுகிய ஸ்ரீராமபிரானை, 'கருணா காருதஸத்' என்று அழைக்கிறார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

ஆண் மகன் இதயத்தில் 'கருணை என்னும் ஆறு பாய' அவனது மனைவியாகிய 'உள்ளம்' என்ற மலையிலிருந்து தான அந்த ஆறு உற்பத்தியாக வேண்டும் இராமபிரானது சரணாகத ரக்ஷணத்திற்கு ஸீடாபிராட்டியின் கூட்டுறவும் தேவைப்படுவதால், 'ஸஹதாமசரீ தவ' என்று திருமணத்தில் தாரை வாரீக்குட்பொழுது கூறினா ஜனகர்

எல்லாத் தீசைகளிலும் சுற்றித் திரிந்து ஓடிச் சோர்ந்து ஸ்ரீராமபிரான திருவடிகளில் விழுந்த காகாசரனைக் குறித்து

ஸவாமி தேசிகன்' விழும் எத்திசையையும் உழன்றுஒடிஇளைத்து காகம்' எனரா. எனவே குற்றமசெய்த காகம் சரணாகதி செய்ய வில்லை, இளைத்து விழுந்தது பிராட்டியுடன் இருந்தமையால் இராமன் அதனைக் காப்பாற்றினா பிராட்டியினிடமிருந்து உற்பத்தியான 'கருணை' என்ற ஆறு இராமபிரான உளனத தில் பாயந்தமையால், அவனைத் தீண்டியும் கூட காகாசரன் இராமபிரானுல வதம் செய்யப்படவில்லை.

பிராட்டியைத் தீண்டாத இராவணன் இராமபிரானுல் வதம் செய்யப்பட்டான் அப்பொழுது அவன் அங்கு இல் லாமையேயன்றி, அவன் கருணை இல்லாமையால் அவ வதம் நடைபெற்றதற்குக் காரணமாகும்.

அம்பு பட்ட வாலியின் வாக்கில், 'தேவியைப் பிரிந்த பிண்ணைத் திகைத்தனை போலும் செய்கை' என்ற தொடர மூலம் பிராட்டி யிலலாமையால் ராமபிரானிடம் கருணை இல் லாமற் போயவிட்டது என்ற தத்துவத்தைக் கம்பா சுட்டிக் காட்டுகிறார் தாடகை, விராதன், கர தூஷணாதிகள், மாரீ சன் ஆகியோர்கள் இராமபிரான் அருகில பிராட்டி இல்லாத பொழுதே வதம் செய்யப்பட்டார்கள.

செய்தன்றி மறவாத குணமே மனித குலத்தில் முதன்மைக் குணம் அந்த குணம் இராமபிரானிடம் விஞ்சியிருந்தது. சரணாகதி செய்த விபீஷணனிடம், 'உன இனத்தாருடைய பலாபலன்களைக் கூறு என்றே, இராவணனுடைய பலாபலன் களைக் கூறு என்றே கூருமல், இராக்கதர்களுடைய பலாபலன் களைக் கூறு' என்று கூறுகிறான் இராமபிரான் விபீஷணனை இராக்கதர்களோடு சோககாமல தன் இனத்தோடு சோததுக் கொண்டதன் மூலம் இராமபிரானின் செயநன்றி மறவாத குணம் வெளிப்படுகிறது.

பிராட்டியைத் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபடாமல், காமக கனியாட்டத்தில் ஈடுபட்ட சுகரீவனைக் கொன்று விடுகிறேன் என்ற இலக்ஷுமணப் பெருமானைத் தடுத்துச் சமாதானம் பேசியது; மன்னிப்புக்குக் கேட்ட கடலரசனிடம் நன்றி காட்டி

அவனது எதிரிகளை ஒழித்தது ஆகியவைகளெல்லாம் ஸ்ரீராமபிரானின் செயலன்றி மறவாத குணத்தைக் காட்டும்.

இராமபிரான், தன் தெய்வீக சக்தியால் சடாயுவுக்கு மோக்ஷமளிக்கவில்லை; சத்தியத்தைக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்த சத்திய வாக்கினால் மோட்சமளித்தான் என்னும் விஷயத்தை “ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி தீநாந் தானேந ராகவ:” என்பர் வாலமீகி.

சதீக்ஷணர் ஆசிரமத்தில் சீதையிடம் ராமபிரான், “என் உயிரை விட்டாலும் விடுவேன், உன்னையும் இலட்சுமணனையும் விடுவேன்; ஆனால் முனிவர்களைக் காப்பாற்றுகிறேன் என்று கூறிய வாக்கை விடமாட்டேன், காப்பாற்றியே தீருவேன்” என்று கூறியதிலிருந்து தான் உறுதியான எண்ணமுடையவன் என்பதைக் காட்டுகிறான் குற்றங் குறை கண்டு கைவிடுபவனல்ல ஸ்ரீராமபிரான். குறையை குறறஞ் செயினும் குணங் கொள்ளும் வாதஸலய குணத்திற்கு நிதியானவன்.

விபீஷணன் கெட்டவனென்று சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடாதென்றான் சுக்ரீவன் நல்லவனென்று சேர்த்துக்கொள்ளலா மென்றான் ஆஞ்சநேயன். “கெட்டவனாயிருந்தாலும் நண்பனைப் போல் நடத்து வந்தாலும் சோத்துக்கொள்வேன்” என்றான் இராமபிரான். குற்றமில்லாதவனைச் சேர்த்துக் கொண்டால் இராமபிரானது கருணை யுள்ளத்திற்கு ஏது மதிப்பு?

இராமபிரான் அழகில் பிராட்டி, சூர்ப்பணகை, வாலி, ஆஞ்சநேயன், விசுவாமித்திரர் உட்பட அனைவரும் பாடுபடுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பேரழகுடையவன் ஒரு மனைவியை யுடையவனாக வாழ்ந்தான். தானே பிறன் மனை நோக்காப் பேராண்மையாளனாகத் திகழ்ந்ததோடு, பேராண்மையிலாத பேராண்மை கொண்ட இராசனை அவன் இருகருமிடம் சென்று அழித்தான். அதனால் அவனுக்கு ஒரு காரணப் பெயரிட்டு, ‘மனத்துக் கிளியான்’ என்று அழைக்கிறான் ஆண்டாள்.

“சிதைத்தினால் தென் னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற மனத்துக்கினியான்” என்ற சொற்றொடர் போராண்மையாகக் காட்டிலும் பேராண்மையையே மனததிற்கு இனிமை பயக்கும் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது.

நடைபில் நின்றுயர் நாயகனின் கல்யாண குணங்களை அநுபவிக்கும் இன்பத்திற்குப் பரமபத இன்பமும் ஈடாகாதென் கிருர் ஆழ்வார இராமாவதாரத்தில் ஆழநது அநுபவித்த ஆஞ்சநேயர் வைகுண்ட பதவி வேண்டாமென்கிருர்.

கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட அவனது அருள் பெற்றாலும் பகவான் திருவடிகளின் கீழ் ஆறறுப பெருக்குப போலே சுழிகள் பட்டுச் செட்கிற தேஜஸ வெள்ளத்திலே இன்புற்றிருந்தாலும், அதாவது பரமபதத்திலே இன்புற்றிருந்தாலும் அந்த இன்பம் வேண்டாம் என்கிருர் ஆழ்வார்.

அப்படியானால் அவர் விருப்பம் இன்பம் எது? விருப்பு, வெறுப்பிறகுட்பட்ட இந்த இழிவான உடற் பிறவி எடுத்து பகவானுடைய அனந்த கல்யாண குணங்களை அறிந்து, பாகரத்தில் இசைத்துச் சொல்லும் இன்பமே இன்பம் என்கிருர்.

“வழிபட்டோட அருள் பெற்று மாயன் கோல மலரடிக்கீழ் சுழிபட்டோடும் சுடர்ச்சோதி வெள்ளத் தின்புற்றிருந்தாலும் இழிபட்டோடும் உடலினிற் பிறந்து தன்சீர் யானகற்றுள் மொழிபட்டோடும் கவியமுத நுகர்ச்சி யுறுமோ முழுதுமே.

காமகரோத லோபமோக மத மாச்சாய மென்னும் ஆறு கள் பாயந்து கொணடிகுக்கும் இழிபட்டோடும் உடலினிற் பிறந்த நாம், எம்பெருமானின் குணக கடலிலிருந்து சில திவலை கள் தெறித்து விழுந்த பாககியம பெற்றபோதிலும், அவனு டைய கதாம்ருதமாகிய ஸ்ரீராமமயனதைத தெரிததெழுதி வாசித்து வணங்கி வழிபட்டுப் பூசித்துக் காலத்தைப் போகக் வேண்டும். போகருவதற்கு நேரமினமையால் கலப்பையால் வினையாடிய பலராமாவதாரத்திற்குப் போவோம்.

6. பலராம அவதாரம்

பரசுராமாவதாரத்தைப் போன்று சொருடாவேச அவதாரம் பலராமாவதாரம் ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் ஆதிசேஷனது அம்சமாய்த் தோன்றிய இலக்ஷ்மணன் தனக்குச் செய்த அரிய பெரிய பணிவிடைக்கு உவந்தான ஸ்ரீமத தாராயணன். அந் நனறிக் கடனைத் தீர்க்கும்பொருட்டு “மறநேர் அவதாரத்தில் உமக்குத் தம்பியாய்ப் பிறந்து உம்மைப் பூக்கக்கடவேன்” என்று வரம் அளித்தார்.

அதன்படியே ஆதிசேஷன் தேவகியின் கருவில் புருந்து' பின் யோக மாயையால் வசுதேவருடைய முதல மனைவியும் நந்தகோபருடைய இல்லத்தில் வசிப்பவளுமான ரோகினியின் கர்ப்பத்தில் இடம் பெற்றுப் பின் அவதாரம் செய்தார் பலராமர்.

கிருஷ்ணனே அவன் பாதங்களைப் பூசித்தமையால், “செம்பொற் கழலடிச் செல்வா! படைதவா!” என்று ஆண்டாள பலராமருடைய திருப்பாதங்களைப் பேர்நறுகின்றான் என்று கூறினால் மிகையாகாது. யாதவ குல மன்னன் சதயஜித மகன் சத்யபாமாவிறகுக் கிருஷ்ணனிடம் பிரமை, பகதி உண்டாயிற்று. “எந்த முறையிலாவது சத்யஜித்துவின் பவிததிரமான பொக்கிஷத்தை (சத்யபாமாவை) நான் அடைந்தே தீருவேன்” என்று குளுரைத்திருந்தான் பகவான் கிருஷ்ணன்.

மனிதனின் புலனின் பங்களுக் கேற்ப அமைவது சிரத்தை. வாசனைகளுக்கேற்ப அமைவது புலனின் பங்கு (வாசனை—ஆசை). குணங்களுக்கேற்ப அமைவது வாசனைகள். சிரததைக் கேற்ப அமைவது மனிதனின் செயலட்கும

சதயஜித சிரததை முழுவதும் சூரியனிடமிருந்து பரிசாகப் பெற்ற விசித்திரரத்தினமான சமந்தகமணியினிடமே இருந்தது. அது சூரியனின் ஒளியும் சந்திரனின் குளுமையும் கொண்டது. அதனையே பவிததிரமான பொக்கிஷமாக எண்ணியிருந்தான் சத்யஜித்.

அது தற்செயலாகக் காணுமற் போகவே கிருஷ்ணன் சூளுரைத்ததற்கேற்ப அவனே திருடியிருப்பான் என்று சந்தேகங் கொண்டான் மன்னன். பலராமரிடம் முறையிட்டான். அவர் கிருஷ்ணனைக் கடுஞ் சொற்களால் திட்டினார்; மூன்று நாள்களுக்கும் சமந்தகமணியைக் கொடுத்து மன்னிப்புக் கேள் என்று கூறிவிட்டார்.

நிரபராதியான கிருஷ்ணன் கடுஞ் சொற்களால் தாக்கப் படும்பொழுது மௌனமாயிருந்தான். ருக்மிணியால் அவன் நிலைமையினைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. சமாதான வாததைகளை அவன் மூலம் பெற்றுக்கொள்ளவும் இயலவில்லை குழம்பிய மனநிலையில் படுத்திருந்த அவன், அன்று நடு இரவில் தன்னை விட்டுப் பிரிந்து செல்லும் பகவான் கிருஷ்ணனைத் தொடர்ந்தான் அங்கு அவன் கண்ட காட்சி! செல்வன் பலதேவனின் செம்பொற கழலடிகளைத் தொட்டு வணங்குவதையே. சமந்தகமணியுள்ள இடமும் கண்டுபிடித்துக் கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டான் கிருஷ்ணன்

பலராமருக்குப் பவித்திரா, நம்பிமூத்தபிரான் போன்ற திருநாமங்கள் உண்டு. கலப்பையை ஆயுதமாகக் கொண்ட வராகையால், 'ஹவீ' என்றும், 'ஹலாயுதன்' என்றும் அழைப்பார்கள் ரைவத ராஜபுத்திரி ரேவதியை மணம் புரிந்தவர்

ஒரு காதில் தொங்குகிற திருக்குண்டலமும், ஒரு பக்கத்தில் கலப்பையும் விளங்க அவதரித்தவா; வெற்றி பெறுவதையே இயல்பாக வுடையவா, வேற் படையையுடைய அரசர்களை வெவவிய போரக்களத்தில் கொன்று வீர சுவாககத்திறகு அனுப்பியவர், அதனால் வெற்றியைத் தொழிலாகவுடைய பெருமான என்று பலராமாவதாரத்தைப் போற்றுகிறார் திருமங்கையாழ்வார்.

“ஒற்றைக் குழையும் நாஞ்சிலும் ஒரு பால் தேன்றத
தான் தேரன்றி

வெற்றித் தொழிலார் வேல் வேந்தர் விண்பாற்செல்ல
செற்ற கொற்றத் தொழிலான் . . . . . [வெஞ்சமத்து,
(பெரிய திருமொழி 8 8-8)

கலப்பையை ஒரு தோளில் சுமந்துகொண்டு வெளியே செல்வதால் பார்க்கிறவர்களுக்கு ஒரு காது தான் தெரியுப. அதனால் 'ஒற்றைக் குழை' என்று கூறினர்

ருக்மிணியின் சகோதரன் ருக்மி இவரைப் பரிகாசம் செயது தாழ்வாகப் பேசிவதற்காக அவனைக் கலப்பையால் கொன்றார்.

ஒருசமயம் தன் மகளான லக்ஷ்ணைகளுச் சுயப்வரம் நடத்தி னான் துரியோதனன். அதற்குக் கிருஷ்ணன் மனைவியருள் ஒருத்தியான ஜாம்பவதியின் மகன் சாப்பன் என்பவன் வந்தான். பலாதகாரத்தால் தூக்கிக்கொண்டு போனான் லக்ஷ்ணையை. அவனை வளைத்து யுத்தம் செய்து பிடித்துக் காவலில் வைத்தனர் துரியோதனனாய் விட்டுவிடும்படி வேண்டினார் பலராமர். முடியாதென்று கூறியதோடு இசுழ்ந்து பரிகாசமும் செய்தனர் துரியோதனனாய்.

அளவு கடந்த கோபங் கொண்டு எழுந்த பலராமர் தமது கலப்பையால் அஸ்திபுரத்து மதிலின் மேலுள்ள நாஞ்சி லென்னும் உறுப்பில மாட்டி இழுத்தார். அப்பட்டணம் முழுவதும் அசைந்து சாய ஆரம்பித்தது. கௌரவர்கள் மனங் கலங்கி மன்னிப்பு வேண்டினர். மன்னித்துக் கலப்பையை வாங்கிக்கொண்டார் பலராமர் துரியோதனனுக்குக் கதாயுதப் பயிற்சி கற்றுக் கொடுத்தவா பலராமா ஆவார்.

முனிவரின் சாபத்தால் யது வமிசத்தார் ஒருவருக்கு ஒருவர் சண்டையிட்டு மடிந்த காலத்தில் கடலில் குளிககச சென்ற பலராமர் தனித்து ஒரு மரத்தை யடைந்து தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அப்பொழுது கண்ணபிரான் தம்மிடம் வருவதைக் கண்டதும் இவா சேஷ உருகொண்டு கடலை அடைந்தார் அவருடைய அவதாரம் முடிவுற்றது.

கோவலனாய் விளையாடிய கண்ணபிரானே 'கரீடா வல்லபா' என்று ஸ்வாமி தேசிகன போற்றும் கிருஷ்ண வதாரத்தில் ஈடுபடுவோம்

9 கிருஷ்ணவதாரம்

அம்சாவதாரம், மச்சாவதாரம், நரஸிம்மாவதாரம், வாமனாவதாரம், கூர்மாவதாரம் என்று பரத்துவம் காட்டிய ஸ்ரீமதநாராயணனின் அவதாரங்களை வரிசைப்படுத்திக் கூறிய பெரியாழ்வாரா இறுதியில் கிருஷ்ணவதாரத்தைக் கூறித் தமது துன்பங்களைப் போக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறார்

“அன்னமும் மீனாகவும் ஆளரியும் குறளும்
ஆமையுமானவனே! ஆயர்கள் நாயகனே!
என் அவலங் களைவாய்!...ஊ... ..”

அவதாரங்களை வரிசைப்படுத்தியதின் கருத்தினைச் சிந்தித்து உணர்வோம். அறிவுடைய மனிதன் (சேதனை) நன்மை தீமைகளைப் பிரித்ததனாகும் சக்தியினைப் பாலையும், நீரையும் பிரித்ததனாகும் அன்னமாய் அவதரித்த பரமனிடமிருந்து பெறவேண்டும்.

அப்படிப் பெற்றவன் மின் தண்ணீருக்குள் உணவுக்காக எந்த நோத்திலும் அலைவதைப் போல பகவானின் நற்குணக் கடலுக்குள் குளங்க குளிரக குடைந்து நீராட அவன் நம்மாகிற உணவிற்கு அலைவான், அலையச் செய்வான் மச்சப் பெருமான்.

எதிர்பாராது தூணில் தோன்றிய நரஸிம்ம மூர்த்தி அலைந்து திரியும் அவனுக்கு ஆனம் விழிப்பினை ஏற்படுத்தி, அவனை நோடும் இன்பத்தில் (பகவதநுபவத்தில்) சுளையினை ஏற்படுத்தி விடுவார்.

அச்சவை கண்டவன வாமனன் பாதத்தால் அளந்த உலகில் வாழும் அடியார்களை உலளன்புடன் நேசிப்பான்

நேசிக்கும் அந்த பாகவதோத்தமனுக்குப் புலன்களையும், மனத்தினையும் அடக்கும் பராககிரமத்தை அருளுவா கூர்மாவதாரப்பெருமான்.

பராக்கிரமமுடைய அடியார்களுக்கு ஆயர்கள் நரபகண கிருஷ்ணன் தனனைப் போல நாயகனாகும் தகுதியினை அளிப்பாரா

சமத்துவ பாவனையே அச்சுதனுக்குச் செய்யும் ஆராதனையாம் 'ஸமதவ மாராதன மசயுதஸம்' என்று விஷ்ணு புராணம் கூறும் அதற்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய அடியராகி அவன் நிழலில் ஒதுங்கவேண்டுமென்பது பெரியாழ்வாரின் திருவுள்ளமாகும்.

“இடையர்களுக்குத் தலைவனாய் நிறுப்பனாயும், நித்யசூரிகளுக்குத் தலைவனாய் நிறுப்பதையும் சமமாகக் கருதும் எளிமைக்குணங் கொண்டவன் கிருஷ்ணபகவான். அவன் எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பு பூண்டொழுகும் அந்தணர்களுக்கு அமுதமாக இருக்கிறான் அவனுடைய நற்குணங்களைப் பாட வல்லவர்கள் எப்பொழுதும் அவனுடன் நிழல் போல அணுகி நிறுப்பார்கள்” என்கிறார் பெரியாழ்வார்.

“ஆயசேற்றை அமரர்கோவை அந்தணர்தம் அமுதத்தினை சாயைப் போலப் பாடவல்லார் தாமும் அணுக்காகனே.”

அபிமன்யு மரணத்திற்குக் காரணமான சைதரதனைக் கொடுவதற்குப் பாசுபதாஸதிரம் பெறவேண்டி கிருஷ்ணனையே சிவபெருமானாகப் பாவித்து ஆராதனை செயதான் அச்சுசனன். பின் கைலாயம் சென்று தான் ஆராதித்த மலர்களைச் சிவபெருமான் முடியின் மேலிருக்கக் கண்டு தெளிவடைந்தான். இதனைப் புராணம்,

“பார்த்தோபநீதம் மதுசூதனஸ்ய
பாதாரவிந்தார்ப்பித சித்ரபுஷ்பம்
ததர்ச கங்காதர மௌனி மத்யே
பபூவவீர: க்ருத நிச்சயார்த்த:”

என்று கூறுகிறது. (பார்த்தன் மதுததனாகிய கிருஷ்ணனுடைய திருவடித் தாமரைகளில் சமாபிதத விதம் விதமான புஷ்பங்களைக் கங்காதரனுடைய சிரசின் நடுவில் கண்டான். அதனால் அந்த வீரன் கண்ணனே பரதெய்வம் எனனும் அர்த்தத்தை நிச்சயித்துக்கொண்டவனானான்).

பொதுவாகப் பகவான் எடுத்த எல்லா அவதாரங்களிலும் பரததுவம் காட்டியபோதிலும் மானிடப் பிறப்பில பரததுவம் காட்டிய அவதாரம் கிருஷ்ணாவதாரமேயாகும்.

பிரகலாதன் வம்சத்தில் பிறந்த பாணசுரன் சிவபகதனவான். அவன் பெற்ற வரத்திற்கேற்ப அவனைக் காப்பவனாகவும், அவன் நகருக்குக் காவலனாகவும் காட்சி யளித்ததுகொண்டிருந்ததான் சிவபெருமான். அவன் மகள் உஷஷி கிருஷ்ணனின் பேரனான அனிருத்தனைக் காதலித்தாள். எனவே, அவன் அனிருத்தனை மாயப் போரில் வென்று சிறப்படுத்தினான். இச்செய்தியை நாரதர் மூலம் அறிந்ததா கிருஷ்ணபகவான் பாணசுரனுடன் போரிட்டார். அப்பொழுது சிவபெருமான் அவனுக்கு உதவியாக இருந்தார் முடிவில் கிருஷ்ணனே வெற்றி பெற்றார். சிவன் தான தன்மையில் நின்று போரிட்டான். கிருஷ்ணன் மானுடனாக விருந்து தோற்பித்துத் தன பரததுவ நிலையைக் காட்டினான், மானுடப் பிறவியின் மேன்மையை உணர்த்தினான்

வட மதுரையில் தன் தந்தை உக்கிரசேனனைச் சிறைப் படுத்தி அரசரிமையைப் பறித்துக் கொடுங்கோலாட்சியை நடத்தி வந்தாலும், அந்தக் கமசனிடமும் ஒரு நல்ல குணம் அமைந்திருந்தது. தன் சகோதரி தேவகியிடம் காட்டிய அன்பே அந்த நல்ல குணமாகும்.

உரிய காலத்தில் பெருஞ் சிறப்புடன் அவனை வசு தேவருக்குத் திருமணம் செய்துவைத்தது மட்டுமல்ல, அந்த திருமண ஊாவலத்தில் அவனே தேரோட்டினால் தங்கையிடம் உண்டான தமையனின் அன்பிற்கு அதுதானே சான்று, தேவகிக்கும் அதுதானே சிறப்பு. ஊாவலம் கோலாகலமாக வந்ததுகொண்டிருக்க, வானத்தில் அசரீர் வாக்கு ஒலித்துக்

கொண்டிருக்க, அதனைக் கேட்ட கம்சனின் உளஞ்ஞர்வுகள் அலங்கோலமாக வெந்து கொண்டிருக்க, அவற்றை அடக்க முடியாமல் பிடிததான் தேவகியின் முடியினை; உருவினான் வானை; கணப்பொழுதில் தங்கையின் மீது வைத்திருந்த வாஞ்சையானது பறந்தது பஞ்சாக, காட்டிய கருணை உளளம் வெடித்தது கனலாக. தன்னைக் காததுக்கொள்ளப் போட்ட கோலமே அந்தக் கனல். விதியின் கோலம் போடப்பட்டுள்ள விதம் அவன் அறிவானா? அறியான்

“எங்களுக்குப் பிறக்கும் எட்டாவது குழந்தையால் தானே உனக்கு ஆபத்தென்று அசரீரி கூறியது, குழந்தைகள் பிறந்த வுடனே ஒப்படைத்து விடுகிறோம்” என்ற வசுதேவரின் வாக்கு என்ற நீரினால் அனைக்கப்பட்டது கம்சனின் கோபக் கனல்.

வசுதேவ—தேவகி தம்பதிகளுக்கரசு சிறையில் பிறந்த ஆறு குழந்தைகளும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் கம்சனால் கவலில் மோதப்பட்டு இறந்தார்கள். “மக்கள் அறுவரைக் கவலிடை மோத இழந்தவள்தன் வயிற்றில், சிக்கென வந்தது பிறந்து நின்றாய் ...” என்று பகவானி பிறந்த நேரத்தைக் கொண்டாடு கிருா பெரியாழ்வார்.

பகவானி பிறக்கும் காலம் வரும்வரைத் தேவகி பட்ட துன்பங்களைச் சொல்லிமுடியாது. அவனருளால் மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்று இறையினபம் அனுபவிக்கும் திருவுள்ளப் பாங்கினைப் பெறுமவரை இந்த அறிவுடைய மனிதன் படும் துன்பங்களைச் சொல்லிமுடியாது.

ஏழாவது குழந்தையின் கரு தேவகியின் வயிற்றிலிருந்து வசுதேவரின் முதல் மனைவியாகிய ரோக்ணியின் வயிறற்குத் தெய்வாதீனமாக மாற்றப்பட்டதைக் கர்ப்பம் கலைத்து விட்டதாக முடிவு செய்துகொண்டான கமசன்.

எட்டாவது குழந்தையாகக் கிருஷ்ணன் பிறந்தான், சகிரு சகர கதாபாணியாகக் காட்சியளித்தான், பெற்றோர்களின் துயரை நீக்கினான், தன்னைக் கோகுலத்தில் நந்தகோபன் மனைவி அசோதையிடம் விடச்சொன்னான்; அசோதைக்குப்

பிறந்த பெண்மகளைத் தேவகியிடம் சோககச சொன்னான்; அவனருளால் அவன் ஏவிய ஏவலகளைக் குறைவின்றிச் செய்து முடித்தார் வகதேவர்.

தேவகியிடமிருந்து பெற்ற பெண்மகளைக் கொல்லத் துணிந்த கம்சனுக்கு ஏற்பட்டது ஏமாற்றம் நழுவிய குழந்தை நந்தகோபன் மரளிகையைக் காட்டி, “உனனை அழிப்பவன் வளருகிருள் அங்கே” என்ற குரல் கொடுத்து மறைந்தது.

தந்தை தனை கழலத் தோன்றிப் போய ஆய்ப்பாடி நந்தன் குல மதலையாய வளர்ந்த கண்ணனைக் கொல்லக் கம்சன் பூதனை என்ற அரக்கியை அனுப்பினான் தாய உருவிலே அவள் கொடுத்த விஷப் பாலைப் பகவான குடிக்க அவள் மடிநதான் பேய் உருவிலே

“ஞானமுட நிச்சயமும் (உறுதியான நம்பிக்கை) இரண்டும பகவானை அடைவிகக்கூடியவை, நிச்சய மில்லாவிட்டால் ஞானம் மட்டும் பரபரஹத்தை அடைவிப்பதில்லை” என்று அருளிச்செய்கிறார் சுகா. (ஐஞானம் ச வ்யவஸாயச்ச த்வௌ பரபரதிபாதசௌ, வ்யவஸாயாத்ருதே ப்ரஹம நாஸத யதி ததபரம்)

ஆசாரத்தைக் காட்டிலும் தெளிவான ஞானம் இருக்குமானால் அவனை மகாத்மாக்களோடு சமமானவனாகக் கருதலாம். (அதனால் ஆசாரம் தேவையிலே யென்று அர்த்தமில்லை). பூதனை துராசார முடையவனே ஆனால் தன்னுடைய விஷப் பாலைப் பகவானுக்கே கொடுக்கவேண்டுமென்ற உறுதியான உள்ளத்தையும் தெளிவான ஞானத்தையும் பெற்றவனாக யிருந்தான். அதனால் அவனது பாபங்கள் பகவானுடைய அநுககிரகத்தினால் நீங்கிவிட்டன.

“துராசாரனாகவும், சாப்பிடக் கூடாதவைகளையும் சாப்பிடுகிறவனாகவும், செயநதன்றி கொன்றவனாகவும், நாத்திகனாகவும் ஒருவன் இதற்கு முன்பு இருந்தாலும் மிகவும் சிரததையுடன் அவன் பகவானைச் சரணம் பற்றினால் பகவானுடைய பிரபாவத்தினால் அவனைப் பாபமற்றவனாகக் கருதவேண்டும்:

என்று சாத்திரம் கூறும். (துராசா ரோபி ஸாவாசி. க்ருதக்த நாஸதிக புரா ஸமாச்யேத் ஆதிவேசம் சரததயா சரணம் யதி நிரதோஷம் வீத்தி தம் ஜநதும் பரபவாத பரமாதமந:).

“மிகக் ஆசாரககேடு உடையவனாயினும் வேறு பலனைக் கருதாதவனாகி என்னைப் பஜிப்பானேயாகில, அவன் மிகச் சிறந்த சாதுவராகக் கருதப்படுவான், அவன் மிகவும் மதிககத் தக்கவன், அவன் வாசுதேவனே எல்லாமென்ற உறுதியுடையவ னன்றே” என்று பகவான் அர்ச்சுனனுக்குக் கூறியவ னெல்லவா (கீதை அத். 9, சுலோ. 30).

எனவே,

“மாயேரம் தீய அலவலைப் பெருமா வஞ்சப்பேய வீய தூய குழவியாய விடப்பால அமுதா அமுது செய்திட்ட மாயன்” என்று பகவானைப் போற்றுகின்றார் ஆழ்வார்.

“தனக் கடிமைப்பட்டது தானறியானேலும், மனததடைய வைப்பதாம மானை ..” என்ற பூதத்தாழ்வாரா அருளிச்செயலின் படி ஒரே சித்தனையில் ஆழ்ந்த பூதனை அவனை அறியாமலேயே அவனுக்கே அடிமைப்பட்டு விட்டான்; பால் கொடுத்தான்; இறக்கும் தருவாயிலும் அவனையே நினைத்துக் கொண்டிருந் தான்; மோட்சமடைந்தான்.

பூதனை மாண்டபின் சாகசங்கள் காட்ட வந்த சகடாசுரன் கிருஷ்ணனுடைய திருவடி பட்டுச் சுவமாகச் சாயந்தான். உதைத்த திருவடியைக் காட்டாத பெரியாழ்வார், பகவானின் தோள்களைக் காட்டுகிறார். ஏன்?

“ தானை நிமிர்த்துச் சகடத்தைச் சாடிப் போய வான் கொள் வனையெயிற்று ஆருயிர் வவ்வினான் தோள்கள் இருந்தவா காணீரே . . . ”

கன்றாக வந்த வத்ஸாசுரனை எடுத்து விளங்கனி உருவத்தி லிருந்த கவிதாசுரன் மீது எறிந்த கிருஷ்ணனுடைய கரங்களைப் போற்றாத ஆண்டாள னாதங்களைப் போற்றுகின்றான் ஏன்?

“கன்று குணிலா எறிந்தாய் கழல் போற்றி” (திருப்பாவை 24)

மெய்ப் பொருளான பரஹ்மத்தைச் சிந்தனை செய்யும் பிராமணர்கள்—இறைவனின் முகத்திலிருந்து உண்டானார்கள். பொய்யை எதிர்த்துத் தூய்மையுடன் ஆட்சி செய்யும் ஸுத்திரியர்கள்—தோள்களிலிருந்து தோன்றினார்கள். பொய்யையும் மெய்யையும் முறையாகப் பகுத்தறிந்து அறவழியில் பொருளீட்டும் வைசியர்கள்—தொடைகளிலிருந்து எப்பொழுதும், உழைத்துக்கொண்டு வாழ்க்கையில் உண்மையைப் பின்பற்றும் சூத்திரர்கள்—இறைவனின் கால்களிலிருந்தும் உண்டானார்கள் என்று சாத்திரம் கூறும்

சகடாசுரன்—காலத்தைக் காட்டும் பகவானின் தோள்கள்—அரசு தர்மத்தைக் காட்டும் ஆட்சிக் காலத்தி் லேறபடும் சோதனைகளைத் திறமையுடன் சமாளித்துச் செயலாற்றுவது காலத்தை வெல்லும் வழியாகும் என்ற கருத்தை குறிப்புணர்த்தப் பகவானின் திருவடிகளைக் காட்டாமல் தோள்களைக் காட்டுகிறார் பெரியாழ்வார். “காலங் கருதி யிருப்பீர், கலங்காது ஞாலம் கருதுபவா” என்ற குறள் ஈண்டு சிந்திக்கற் பாலது

சூத்திரர்கள் அறிவிலிகளாகவும் அடிமைகளாகவும் வாழ்ந்தால நாட்டில் பிராமண ஸுத்திரிய வைசிய தாமவர்கள் தழைத் தோங்க முடியாது. சூத்திரர்கள் வணக்கத்திற குரியவர்களாக மதிக்கப்பட வேண்டுமென்ற கருத்தைக் குறிப்புணர்த்த, கனறை எறிந்த கரங்களுக்கு வலிமையைக் கொடுத்த பூமியில் ஊன்றிய பகவானின் பாதங்களைப் போற்றுகிறார் ஆண்டாள்.

கம்சன தனக்கு உற்றவர்களான திருணுவர்த்தன், தேனுக்காசுரன், பிரலம்பாசுரன், பகாசுரன், அரிஷ்டாசுரன், கேசி போன்ற அசுரர்களைக் கிருஷ்ணனைக் கொல்ல அனுப்ப, அவர்கள் பலவேறு உருவங்களுடனும் செயல்களுடனும் வந்து மோதி மடிந்து போனார்கள்,

வெண்ணெய், பால், ஒளித்து உண்ட கிருஷ்ணன் ஒரு நல்வழி காட்டும் உள்ளமுடன் தன்னுடைய பிறவியி் லேறபடும் துன்பங்களைப் போக்கினான் என்கிறார் ஆழ்வார்.

“உறிக்கொண்ட வெண்ணெய் பால் ஒளித்துண்ணும்
அம்மான், பின்
நெறிக்கொண்ட நெஞ்சனும்ப் பிறவித்துயர் கடந்தே.”

தயிருக்கும் நெய்க்கும் இடைப்பட்ட நிலை வெண்ணெய், பூமியை விட்ட நிலை; சுவர்க்கம் போகும் நிலையை அது குறிக்கும். திரண்ட வெண்ணெய் மீண்டும் மோரில் ஒட்டாது. அதுபோல ஆத்ம ஞானம் பெற்ற பக்தன், அவனருளால் உலகியல் இன்ப துன்பங்களில் ஒட்ட மாட்டான். உலகம் தழீஇய தொப்ப மலர்தலும் கூம்பலுமில்லாத அறிவைப் பெறுவான். வெண்ணெய் உருகி நெய ஆவதைப் போல் ஆத்ம ஞானமுடன் பக்தியாகிய அகனியில் உருகி பாகவதோத்தமர்களுடன் இறையின்பத்தில் குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீராடுவான்.

கிருஷ்ணனுடைய அபார சக்தியில் பொருமை கொண்டு கன்றுகளையும், பசு வர்க்கதையும், ஆயர்களையும் ஒளித்து வைத்த நான்முகனின் செருக்கை அடக்கக் கிருஷ்ணன் தானே பல கன்றுகளாகவும், பசுக்களாகவும், ஆயர்களாகவும் மாறிக் காட்சி யளித்தான். செருக்கழிந்த நான்முகன் சரணடைந்து மன்னிப்புக் கோரினான்.

யமுன நதியருகில் ஒரு மடுவில் வசித்த காளியன் என்னும் கொடிய சரீரம் தனி இனங்களுடன் குளத்து நீரை நஞ்சாக்கி விட்டது. விஷக் காற்றால் அருகிலுள்ள மரங்கள் பட்டுப் போயின. ஊர்வன, பறப்பன, நடப்பன எல்லாம் காற்றுப்பட்டு இறந்து போயின. அதனை அறிந்த கிருஷ்ணன் அருகிலுள்ள கடம்ப மரத்தில் ஏறினான். பொய்கையில் தொப்பென்று குதித்தான். காளியனின் ஐந்து தலைகளின் மீதேறித் தாண்டவ மாடினான். அவன் அடியற்ற மரம் போல் சாய்ந்தான். அவன் மனைவி மக்கள் சரணடைய அவனுக்கு உயிர்ப் பிச்சை யளித்தான் கிருஷ்ணன்.

கிருஷ்ணனுடைய கல்யாண குணங்களைப் பாடினால், காளியனின் தலைகளில் நடனஞ் செய்து அதனை அடக்கியதைப் போல நமது ஐம்பொறிகளின் வாயில்களில் ஐம்புலன்களை

அவித்து, பொய்தீர் ஒழுக்க நெறியிலே நம்மை நீதிநகச் செய்வான், சரணுகதி செய்த காளியனுக்கு அருள் செய்து தான் வித்தகனுதைப் போல, நமமையும் இன்னு செயதாரை ஒறுத்து அவா நானுமபடி நன்னயம் செய்யும் பண்பாளனாகி வித்தகனுக்குவான். 'அவனது தோள் வலி வீரத்தைப் பாடினால், நமது சுய தொழிலை (ஸ்வதர்மத்தை)த் திறம்படச் செய்யும் திறனை அளிப்பான்' என்று போற்றுகிறார் பெரியாழ்வார்.

“காளியன் பொய்கை கலங்கப் பாயநதிட்டு, அவன நீள் முடி யைநதிலும் நின்று நடஞ்செய்து,
மீள அவனாக கருள் செய்த வித்தகன
தோள் வலி வீரத்தைப் பாடிப்பற,
துமணிவண்ணனைப் பாடிப்பற.”

நெருப்பை நோக்கி வரும் விட்டில்பூச்சி தன் உடலையே தீக்கிரை யாக்கிவிடும் அதுபோல பிரேமை, பக்தியுள்ளவர்கள் நம்மையும் தம் உடைமையையும் தாம் போற்றும் பரம புருஷனிடம் ஒப்படைத்து விடவேண்டும் உடல் உணர்வாகிய காமம் அழிந்து உடலைக் கடந்த பிரேமை பக்தி உண்டாக்கும் பொருட்டுக் கோபிகா ஸ்திரீகளுடைய ஆடைகளை அபகரித்துப் பின் கொடுத்தாள்.

“உலகில் தான் அடியார்க்கு வசப்பட்டிருப்பதை ஞானிய ருக்கு உணர்த்தவே ஆண்டவன் ஆயப்பாடியில் குழந்தை விளையாட்டுச் செய்து இனடமுட்டினான்’ என்று பாகவதம் (10-11-9) கூறும்.

குழந்தைகளின் விளையாட்டைக் காணும்போது கண்ண னுடைய வீலைகளை நினைத்தால் கண்ணனிடம் பகதி வளரும். அந்த பகதியால் குழந்தைகளிடம் அதிக வாதஸையம் ஏற்படும். இப்படி ஒன்றையொன்று வளாககும.

“கோபிகா ஸ்திரீகளுடன் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் புரிந்த இந்த வீலையை எவன் சிரததையுடன் கேட்குரோ, அந்த புத்திமான் விரைவில் பகவானிடம் சிறந்த பகதியை யடைந்து

இதயத்தில் குடி கொண்டிருக்கும் நோயாகிய காமத்தை ஒழித்து விடுகிறான்” என்கிறார் சுகர். (பாகவதம் 10-33-40)

கிருஷ்ணனுடைய மகிமைகளைக் கண்டு இத்திரன் பொருமை கொண்டான். மின்னலுடன் இடியும் மழையும் வருவித்துக் கன்றுகளுக்கும், மாடுகளுக்கும், கோபாலர்களுக்கும் பெருந் தீங்கினை விளைவித்தான். கிருஷ்ணன் கண்டான்; கோவர்த்தனகிரியை எடுத்தான கையில்; பிடித்தான் குடையாக, தடுத்தான் மழையை; காத்தான் கன்றுகளை.

தனி எண்ணம் நிறைவேறுது போகவே சரணடைந்தான் இத்திரன்; மன்னித்தருளினால் கிருஷ்ணன். மன்னித்த பகவானே, ‘குன்று குடையாய் எடுத்தாய குணம் போற்றி’ என்று போற்றுகின்றான் ஆனடாள்.

இவ்வரக்கியர் தங்களை வினையினில் சுடவேண்டுவன் யான்’ என்று கோபத்துடன் கூறிய ஆளுசநேயரிடம், “யான் இழைத்த வினையினின் இவ்விடர் தான் அடுத்தது; தாயினும் அன்பினோய்! கூனியின் கொடியர் அலரே இவா” என்று பதது மாதங்கள் தன்னைக் கொடுமைப்படுத்திய அரக்கிகளுக்குப் பரிந்து பேசிய சீதாப்பிராட்டியாரின் அவதார மல்லவா ஆண்டாள்? இத்திரனுக்குப் பரிவு காட்டிய பகவானுடைய குணத்தைப் போற்றுகின்றார்.

கிருஷ்ணன் குளிர் மழையைத் தடுக்கவில்லை (ஆணவத்தாலேறபடும் அகங்கார மமகாரமாகிய அதாவது யான்’ எனது என்ற அகப் பற்றுகளாகிய) தீ மழையைத் தடுத்தானென்றும், அந்தத் தீ மழையிலிருந்து தான் தப்பிப் பிழைக்க கன்றுகளுடனும் கோபாலர்களுடனும் ஒன்றி நிற்பதாகவும் கூறுகிறார் ஆழ்வார்.

“இன ஆநிரை பாடி யங்கே யொடுங்க அப்பன்

தீமழை காத்துக் குன்றம் எடுத்தானே!

குன்ற மெடுத்த பிரா னடியாரொடும்

ஒன்றி நின்ற சடகோபன்.....”

(7-5-11)

“கண்டும் தெளிந்தும் கறகூர் கண்ணற்கு ஆளன்றி யாவரோ?” என்று உலகம் காக்க லீலையாக அவதாரம் செய்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனின் ஸ்லாசத்தில் குளனக குளிரக குடைத்து நீராடுகிறார் ஆழ்வாரா.

கம்சனும் அனுப்பப்பட்ட அக்ரூருடைய அழைப்பிற் கிணங்கி அந்தக் கிருஷ்ண பலராமர்கள் குவலயாபீடம் என்ற யானையைக் கொளருர்கள். பின் சாணூர முஷ்டிகள் என்ற மல்லக்களையும், முடிவில் கம்சனையும் கொள்ளுர்கள்.

கம்சன் பொருமையின் சின்னம். பகவான் அர்ஜுனனுக்கு கீதை முழுவதும் உபதேசித்துவிட்டு, “என்னிடம் பொருமை உள்ளவனுக்கு மாத்திரம் ஒருபோதும் சொல்லாதே” என்று கூறுகிறான் (யோமாம் அப்யஸூயதி . தஸமை ச ந).

பொருமை எனபது நற்குணங்களில் குற்றங்களைக் காண்பதாகும். (குணேஷு தோஷாரோபணம்) பொருமை குடி கொண்ட உளவததில் உண்மையான கலவி தோன்றாது.

ஒரு பெண்ணுக்கு அவள் தகப்பனார் மாப்பிள்ளை ஸ்ரீகிருஷ்ண திருமண ஏற்பாடு செய்தாரா. அந்தப் பெண் மிகவும் கடிந்தியசாலி. அந்த மாப்பிள்ளையை விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டு தன் தகப்பனாரிடம், “அப்பா! நீங்கள் பராதத மாப்பிள்ளை முன்பே ஒரு பெண்ணின் கையைப் பிடித்தவனும்; அந்தப் பெண்ணே மிகவும் குணங் கெட்ட மட்டமானவள, இப்படிப்பட்ட மாப்பிள்ளைக்கு என்னைக் கொடுப்பதைக் காட்டிலும் பாழுங் கிணற்றில தளருவது எவ்வளவோ மேல” என்று கூறினாள். அதுபோல ‘கலவி’ என்ற பெண், ‘பொருமை’ என்ற பெண்ணின் கையைப் பிடித்தவனுக்குத் தனனைக் கொடுக்கவேண்டாம் என்று சொல்லுவதாக ஸ்ரீமத ரகஸ்யதரய ஸாரத்தில் கூறுவார் ஸ்வாமி தேசிகன்

பொருமையை வெல்வது எப்படி? கன்ன மதம், கரட மதம், கபோல மதம் என்ற மூன்று மதங்களைக் கொண்ட குவலயாபீடம் என்ற யானையைக் கொன்ற கிருஷ்ணன் அருளால், மானாடன தன மதம், குல மதம், கலவி மதம் என்ற மூன்று மதங்களைக் கொல்லவேண்டும். சாணூரன், முஷ்டிகள் என்ற

இரண்டு மல்லர்களைப் போரிட்டுக் கொன்ற பகவா னருளால் காமத்தையும் கோபத்தையும் வெல்லவேண்டும். அப்பொழுது தான் கம்சனைக் கொன்ற கண்ண னருளால் பொருமையை வெல்லமுடியும்.

விதர்ப்ப தேச மன்னன் மகளான ருக்மிணிப் பிராட்டி யாரைப் பல தடைகளை வென்று மணந்த கிருஷ்ணன் சத்ய பரமா உட்பட ஏழு பெண்களை மணந்தார்.

“தேசமறிய வோர் சாரதியாயச சென்று சேனையை நாசம் செய்திட்டு நடநத நலவார்த்தை யறிநதுமே’ என்று ஆழ்வாரா அனுபவிகளும் அந்த நலவார்த்தையில் அமைந்த சரம சுலோகத்தை, சரணாகதி தர்மத்தைக் கூறும் கீதையை இதயங் கொண்டு கற்பதற்கு அவனையே சரணடைவோமாக!

வெண்குதிரை ஏறப்போகின்ற கல்கிப் பெருமானே! என்று ‘கலக வாஹன தசா கல்கின்’ என்று ஸவாமி தேசிகன் போற்றும் கலகி அவதாரத்தைக் காண்போம்

10. கல்கி அவதாரம்

கலியுகமானது கூடைசி யுகம். இதில் அறம் ஒங்கி நிற்காது; பாவங்கள் ஒங்கி நிற்கும். நல்லவா நலிவர்; தீயவர் மலிவர். கடவுளின் பெருமை யறியார்; ஆன்மப் பயிரைச் சாகுபடி செய்யாரா; ஆணவப் பயிரைச் சாகுபடி செய்வார்.

இந்தச் சமயத்தில் பகவான் மகாவிஷ்ணு எடுப்பார் கல்கி அவதாரம். விஷ்ணுகீர்த்தி என்னும் அந்தணருக்குக் குழந்தை யாகப் பிறப்பாரா. பெரியவரானதும் தேவதைகளால் கொடுக்கப் பெற்ற வெண் குதிரையில் ஏறுவார்; அதர்மத்தை அழிப்பார்; தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவார்.

உயிாவகைகள் படிப்படியாக மேல் நிலைக்குப் பரிணமித்து வருகிற பாங்கை பகர்வதே ஆண்டவனின் பத்து அவதாரங்கள்.

இவ்வுலகில உயிர்கள் முதன்முதலில் நீரில தோன்றின. அதனை அறிவுறுத்தும் அவதாரம்—மச்சாவதாரம்.

பின் நீரிலும் நிலத்திலும் உயிர்கள் தோன்றின. அதனை அறிவுறுத்தும் அவதாரம்—கூர்மாவதாரம்.

பின் சேற்று நிலத்திலேயே வரமும் உயிர்கள் தோன்றின. அதனை அறிவுறுத்தும் அவதாரம்—வராகாவதாரம்.

பின் விலங்கிற்கும் மனிதனுக்கும் இடை நிலையிலுள்ள உயிர்கள் தோன்றின. அதனை அறிவுறுத்தும் அவதாரம்—நரசிம்மாவதாரம்.

பிறகு உயிர்கள் மானுடனாக உரு எடுத்துவிட்டன. உடல் வளர்ச்சியில் குறைவு ஏற்பட்டுவிட்டது. அதனை அறிவுறுத்துவது—வாமனாவதாரம்.

உள்ள வளர்ச்சியில் குறைவு ஏற்பட்டதை அறிவுறுத்துவது பரசுராமாவதாரம் மனிதத் தன்மையில் பூர்த்தி யடைந்த நிலையினைக் காட்டும் அவதாரம்—ஸ்ரீராமாவதாரம். மானுட வடிவில் கடவுளின் மகிமை திகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பூர்ணாவதாரம்—கிருஷ்ணாவதாரம். கிருஷ்ணனுடைய விளையாட்டுக்களை உளளபடி அறிந்து கொள்கிறவர்கள் கடவுள் தத்துவத்தை அறிந்தவர்களாவார்கள்.

அப்பொழுது கலியுகம் - முடியும். தசாவதாரங்கள் இத்துடன் முடியும். இந்த தசாவதாரங்கள் பற்றிய ஸ்தோத் திரததைத் திருககண்ணபுரம் என்ற திவ்ய தேசத்திலே அருளிச் செய்தார் திருமங்கையாழ்வார். தேன போன்ற மதுரமான இத்தமிழ்ப் பாசுரங்களைச் சொன்னாலே பாவங்கள் நிற்கமாட்டாமல் அகன்றொழியும் என்கிறார்.

“மீனோ டாமை கேழலரி
குறளாய் முன்னு யிராமனாய்த்
தானாய், பின்னு யிராமனாய்த்
தாமோ தானாய்க் கற்கியும்
ஆனன்றன்னை, கண்ணபுரத்
தடியன் கலிய னொலிசெய்த
தேனார் இனசொல் தமிழ்மலை
செப்பப் பாவம் நிலலாவே.”

ஆழ்வார், எம்பெருமானார், ஜீயார், தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

மங்களம்

தின அடக்க விலையே சுமார் ரூபாய் 300 வரை ஆகக்
மேனத் தெரிவித்து வியாபார மனப்பான்மையுடைய
பெரிய தொகையொன்றை வெவ்வேறு 1000 பிரதிகளை அச்சு
செட்டு வெளியிடச் சுமார் 1½ லட்சம் ரூபாய் வரை
தேவைப்படுகிறது.

இதற்காகவே கிரந்த கைங்கரிய நாகோட்டைத் திட்ட
பதத்தை தொடங்கியுள்ளோம். இதன்படி சுமார் 150
பகவதன்பாக்கள் ஆதரவளித்தும், மத்திய சுமார் 250
பகவதன்பாக்கள் ஆதரவளிக்க முன்வந்தும் என்பதிலும்,
இப்பணிகளை 1000 பகவதன்பாக்கள் ஆதரவு அளவிய
படாதும் இச்செய்ய பணியை ஒரு பகவத கைங்கரியமாக
கொண்டு ஆரம்பித்திருப்பதால், இப்பணியில் பங்கு
கொள்ளுமாறு பகவத பத்தாக்கள் யாவனையும் பணி
வனப்புடன் பிரார்த்திக்கிறோம்.

கடந்த 5 ஆண்டுகளுக்கே மேலாகவே அடியையா
வாழ்க்கையைப் பகவத கைங்கரியப் பணிகளைப் பார்ப்ப
பணத்துக்கு கொண்டுவந்து, அடியேனுடைய திசை
வாழ்வில் எற்படும் வரவு செலவுகள் யாவற்றையுடைய
பகவத கைங்கரியத்திற்கு அப்பணம் செய்யப்பட்டிருப்ப
தால், அதனுடைய ஓர் முக்கிய அங்கமாக ஆழ்வார்கள்
அமுத நிலையத்தின் மூலம் கிரந்த கைங்கரியப் பணியைத்
தொடங்கி இதுவரை 16 கிரந்தங்கள் வெளியிடப்பட்டு
ள்ளன தற்போது திவ்ய பரபதக் உரையின் தொடக்க
மாகப் பெரியாடிலுள்ள கிருமொடி வெளியிடப்பட்டு
ள்ளது.

தவிரவும், அடியையன் கடந்த 8 ஆண்டுகளாக
சுடுபாடு கொண்டு கைங்கரியப் புரிந்து கொண்டிருக்கும்
இங்குள்ள அநாமிகு ஸ்ரீ அரங்கநாதர் சந்நிதியில்
பன்னிரு ஆழ்வார்கள், ஆசாரியர்களின் மூலவா,
உறசவா சிலைகளைச் செயலித்து, அவற்றிற்கு ஜனம்தின்
உறசவங்களைச் செய்யவும் முடிவு செய்யப்பட்டு, அதற்
கான பணிகளும் நடைபெற்று வருகின்ற விஷயத்தையும்
இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறோம்.

எனவே, வியாபார நோக்கமின்றி பகவத கைங்
காயத்திற்காகவே ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள கிரந்த கைங்
காயத் திட்டத்தை ஆதரித்து, இதில் பங்கு கொண்டவா
களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொளவதுடன், மற்றுள்
ளாரும் இப்பகவத பணியில் பங்கு கொண்டு ஆதரிக்கு
மாறு பணிவனப்புடன் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

அடியேன்—தாஸா நுதாஸன்

ஸ்ரீ லக்ஷ்மீநாராயண ராமாநுஜ தாஸன்